

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗ - ΜΟΥΣΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ - ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΕΤΟΣ Β' - ΑΡΙΘ. 46

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΠΑΝΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ 16 ΙΟΥΝΙΟΥ 1927

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Εσωτερικὸν Δρ. 50
Εξωτερικὸν Φρ. 50
Διημερίης Δολ. 3
Αιγυπτίου Γ. Δ. 30
Τουρκίας: Α.Τ. 3

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
Δραχ. 2

Γραφεία
ΟΔΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩ-
ΤΙΚΟΥ ΣΥ ΔΕ-
ΣΜΟΥ 14 (Δεξα-
μενή).

Ἐρευνα τῶν με-
γάλων καλλιτε-
χνικῶν ζητημά-
των.
Μελέται αἰσθητι-
καί, ἱστορικά,
σκηνοθετικά,
σκηνογραφικά,
μουσικά, φιλολο-
γικά, κοινονικά.
Δημοσιεύσεις τῶν
ἀριστοτεχνικῶν
τοῦ παγκοσμίου
θεάτρου
Κινήσεις θιάσων.

ΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ Δ^Ρ ΜΠΕΚΚΕΡ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Ὁ ἀντιλαμβάνομενος σοβαρῶς ὅτι πνευματικόν,
αἰσθάνεται ὁμοίως καὶ τὸ θέατρον.

Ἡ Γερμανικὴ θεατρικὴ ἐκθεσίς τοῦ Μάγδεμ-
πουργ 1927 δὲν εἶνε, ὅπως τὸ ὄνομά της φα-
νερῶναι, μόνον ἓνα γεγονός τοπικόν, ἀλλὰ μία
γερμανικὴ πράξις, διὰ τὸ σύνολον τῆς ὁποίας
συνήλθον ὅλοι οἱ διὰ τὸ θέατρον ἐνδιαφερόμε-
νοι κύκλοι τῆς βορείου καὶ νοτίου Γερμανίας.

Ὡς διευθυντὴς τῆς ἀνωτάτης καλλιτεχνι-
κῆς διοικήσεως εὐχαρίστω ἀνέλαβον τὴν ἐκ-
θεσίαν ὑπὸ τὴν προστασίαν μου.

Εἰς τὴν Πρωσικὴν Πολιτείαν παρέχῃ τὴν συμ-
βολὴν της εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον, τοῦτο δὲν συμ-
βαίνει διότι ἡ πόλις Μάγδεμπουργ εὐρίσκεται
εἰς τὴν Πρωσίαν, οὐτε διότι ἡ Πρωσικὴ Πολι-
τεία ἔχει πολλὰ θέατρα καὶ υποστηρίζει τὴν
θεατρικὴν τέχνην, ἀλλὰ διότι διὰ τὸ κράτος ὅ-
χιον ἡ τὸ νεώτερον θέατρον εἶνε ὁ μέγας ἐ-
κείνος παράγων, ὁ ὁποῖος καλλιεργεῖ τὸν λαὸν
πνευματικῶς, καὶ καθιστᾷ αὐτὸν ὥριμον διὰ νὰ
δεχθῇ τοὺς καρπούς τοῦ πολιτισμοῦ.

Τὸ θέατρον ἔχει ὑψηλὴν ἀποστολήν, ἡ ὁ-
ποία ἐπιβάλλεται καὶ ἐπιβάλλει εἰς τὴν σταδιοδρο-
μίαν ἐκάστου κράτους, ἔξω ἀπὸ τὰς παροδικὰς
προστροφὰς τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Τὸ θέα-
τρον ἐξυψώνει τὴν εἰκόνα τῆς ζωῆς, προσφέ-
ρει κατεῦθεν εἰς τὸν ἀπεγνωσμένον ἀνθρώ-
πῳ τῆς ἀνθρωπότητος, δημιουργεῖ τὴν ἰδέαν τῆς
ἀγνότητος καὶ τῆς εὐκρινείας, δίδει τὴν λύ-
σιν τῶν παρουσιαζομένων κοινωνικῶν προβλη-
μάτων, λαίαν σύμφωνον πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ
πρὸς τὸ ὕψος τῆς σοβαρότητος τοῦ πάθους καὶ
τῆς τραγικότητος τῆς μοίρας ἀτόμων καὶ ὁλο-
κλήρων λαῶν.

Ἀφ' ἑτέρου τὸ θέατρον παρέχει τὴν πνευ-
ματικὴν ἀνακούφισιν μὲ ἀστείους, σάτυρον
καὶ διάφορα παιγνίδια.

Τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς παιζόμενον ἔργον ὀδηγεῖ
τὸν ἀνθρώπον εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὅποια,
σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τοῦ ποιητοῦ, κατοικεῖ ἡ
θεία ἐλευθερία.

Τὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀναπαριστώμενα μεγάλα
γεγονότα καθοδηγοῦν τὸν θεατὴν εἰς τὸ νὰ
γνωρίσῃ καλλιτεχνικῶς τὸν πλῆθος πνευματικῶς,
τὸν φέρουν ἔξω τῶν στε-
νῶν ὁρίων τῆς ἀντιλήψεώς του, καὶ τὸν καθι-
στοῦν ἀξίον ἐνὸς πραγματικῶς ἀνωτέρου πολι-
τισμοῦ.

Οὐδεμία ἄλλη τέχνη εἶνε εἰς θέσιν νὰ παροί-
σῃ μὲ τὴν αὐτὴν καταπληκτικὴν ἀλήθειαν τὰς
διαφορὰς τῆς ζωῆς ἀποφαι, καὶ νὰ ἐπιδρῶσιν
ἀμεσώτατα ἐπὶ τῆς διαπαιδαγωγικῆς ἐνός
λαοῦ.

Σύμφωνα μὲ αὐτὴν τὴν βαρυσήμαντον ἀπο-
στολήν του τὸ θέατρον ἐκκαθαρίζεται, καὶ δι-
καίως, ὡς σχολεῖον ἠθικῆς, καὶ διὰ τὰ ὕψη
καθηκόντα αὐτοῦ τοῦ σχολεῖου ἀμέσως ἐνδια-
φερεται τὸ κράτος. Εἰς ἐσωτερικῶν τα
αἰσθημάτων καὶ ἡ περὶ τῆς προσοῦς ἀντιλήψις
ἐνός λαοῦ καὶ μίας ἐποχῆς πολὺ πλέον καθα-
ρύτερα, κατηγορηματικότερα ἀπὸ τὰς κοινὰς
βουλευτικὰς ἐριδας.

Οἱ ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ κράτους παρακολουθοῦν
ὅχι δυσχερῶς τὰς ὑπομνήσεις καὶ ὑποδείξεις
τοῦ τοῦ ἐλευθέρου βουλευτηρίου, τὸ ὅποιον,
χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐκλεγθῇ ἀπὸ κανένα, γνωρίζει νὰ
ἐκδηλώνεται μὲ τὴν ὄντοτητα, ἐκλεκτικότη-
τα, σκοπιμότητα.

Τὸ κράτος ἔχει νὰ προσφέρῃ τὰ μέσα καὶ νὰ
ὑποστηρίξῃ προσπάθειαν, αἱ ὁποῖαι εἶνε ὑπὲρ
τῶν ἐποψῶν ἐπιφωφείας, καὶ κραταιώνουν τὴν
ἐλευθερίαν αὐτὴν χωρὶς τῶν σκέψεων, τῶν αἰ-
σθημάτων, τοῦ φρονήματος.

Τὸ κράτος δὲν ὑποστηρίζει μόνον τὰς ἐκ-
παιδευτικὰς τέχνας, τὰς ἐπιστήμης καὶ τὴν εἰς
τὸ κοινὸν ἀντιληπτὴν καὶ χρησίμην ἐρευναν τῆς
φύσεως. Ἦδη ἀπέδειξε μὲ τὴν ὀργάνωσιν τῆς
Ἀκαδημίας τῶν ποιητῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων
πρῶτοι ἔρχονται οἱ δραματικοί, πόσῃ ἰδιαιτέ-
ρως σπουδαίοντα ἀποδίδει εἰς τὸν θεατρικὸν
παράγοντα, ὡς τὸν κατ' ἐξοχὴν κατάλληλον διὰ
τὴν μὲν τῶν τοῦ λαοῦ.

Πρέπει νὰ μᾶς εἶνε ἐξαιρετικῶς ἀγαπητὸν τὸ
μέρος, ὅπου μὲ τὰ λόγια τοῦ ποιητοῦ, μὲ τὴν
συναρπάξουσαν φυσιογνωμίαν τῶν ὑποκριτῶν
καὶ τὰς ἐπιδείξεις κινήσεις των, συντελεῖται τὸ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΕΛΦΙΚΟΝ ΘΡΙΑΜΒΟΝ

Ἡ ΔΙΣ ΚΟΥΛΑ ΠΡΑΤΣΙΚΑ
Διακρίσεις διὰ τὴν αἰσθητικὴν ὑπερίσιν της εἰς τὸν ρόλον τῆς Κορυφαίας Ὁκεανίδος

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΕΛΦΙΚΟΝ ΘΡΙΑΜΒΟΝ

Ο Χ. ΘΑΝΟΣ ΒΕΛΟΥΔΙΟΣ

Ἐκπαιδευτικὸς ἀεροπόρος
ὁ συνθέσας καὶ ἐκγυμνάσας τὸν ἀρχαῖον πολεμικὸν ἔνοπλον χορὸν «Πυρρίχιον» ἐκτελε-
σθέντα μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας εἰς τὸ Στάδιον τῶν Δελφῶν

θαύμα τῆς πνευματικῆς μεταρρυθμίσεως καὶ τῆς
ἠθικῆς ἀναπλάσεως.

Ἰδοὺ οἱ τίτλοι μὲ τοὺς ὁποῖους ἡ Γερμανικὴ
θεατρικὴ τέχνη ἔχει κερδίσει τὴν βαθύτην
ἰκτιμήσιν μας καὶ τὴν θερμωτάτην ὑποστήριξιν
ας.

Χαιρετίζω τὴν Γερμανικὴν θεατρικὴν ἐκθεσί-
ν τοῦ Μάγδεμπουργ 1927, ἡ ὁποία καλεῖται νὰ
ισταθῶσιν εἰς εὐρεῖς κύκλους τὸ νόημα τῆς ἐκ-
πολιτιστικῆς σημασίας τοῦ θεάτρου, θεωρουμένη

μέχρι σήμερον μόνον ὡς μέσον διασκεδά-
σεως καὶ ἀνακούφισεως.

Ὁ ἀντιλαμβάνομενος σοβαρῶς ὅτι πνευ-
ματικόν, αἰσθάνεται ὁμοίως καὶ τὸ θέατρον. Ἰ-
δοὺ τομῆσιν τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας τῆς Γερ-
μανικῆς θεατρικῆς ἐκθέσεως, διὰ τὴν ὁρίαν
ἐμφάνισιν τῆς ὁποίας συνέβαλεν ὅλος ὁ πνευ-
ματικὸς κόσμος τῆς Γερμανίας.

ΜΑΡΙΑ Π. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΥ

Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΕΙΣ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ

ΜΙΜΟΙ ΚΑΙ ΜΙΜΑΔΕΣ Τ' ΑΝΑΘΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ-ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΑΓΙΟΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ 450 φύλλον)

Τὸ παράδειγμα τῶν Παλαιολόγων μιμητῆρας
καὶ οἱ Τούρκοι Σουλτάνοι περιστοιχίζονται ὑπὸ μί-
μων καὶ ὁρχηστῶν, πιθανῶς Βυζαντινῶν, διότι οἱ
Ἄραβες καὶ οἱ Τούρκοι, ἐνὸς ἀνεδείχθησαν ἀμίμη-
τοι σκηνιστάται, οὐδέποτε ἐπέδωκαν εἰς τὸ κυρίως
λεγόμενον θέατρον.

Σύγχρονοι τῶν μίμων κωμικοὶ δὲν περισσώθη-
σαν, ἔκ τινων ὅμως περιγραφῶν δυνάμεθα νὰ σχη-
ματίσωμεν ἰδέαν περὶ τῶν μιμικῶν τούτων παρα-
στάσεων.

Κατὰ τὸν Χορίχιον οἱ μῖμοι συγκεντρωθέντες

εἰς τὸν ἵπποδρόμον παρίσταντο κατὰ τὰ διαλείμματα
τῶν ἀγωνίων τῶν κωμικῶν των. Αὗτοι βαδίζοντες
εἰς τὰς φατρίες τῶν δῆμων τὸν τρόπον
τοῦ διακωμωδεῖν καὶ αὐτοὺς τοὺς βασιλεῖς, διότι
οὐδέποτε πρὸ τῆς ἀδελφοποιήσεως τῶν μίμων ποῶς
τοὺς δῆμους ὁ ἵπποδρόμος παρεστῆσθαι εἰς τοσοῦ-
τον ἀναιδὲς διαδήλωσιν.

Ὁ Γαλιός σφοδρῶς
(ὁ Χορίχιος) προσέτιθετο ὅτι μόνον τοὺς μίμους πα-
ροῦσιν οἱ ἱσχυροὶ δὲν ἐτόλμων νὰ ἀδικοῦν.

Σαφεστέρην ἰδέαν περὶ τῶν τούτων κωμικῶν
καὶ τῶν φοβερῶν αὐτῶν ἀποτελεσμάτων δίδει τὸ
ἔξῃς ἐπιστάδιον:

Ἐπὶ Θεοφίλου, τοῦ τελευταίου τῶν εἰκονομά-
χων, ὁ πραιπόσιτος Νικηφόρος, καταχρῶμενος τῆς
παντοδυναμίας αὐτοῦ, ἐσφραδίσθη ἐν πλοῖον πτω-
χῆς χήρας. Ἡ ἀδικηθεῖσα, μάτην ἐπικαλεσθεῖσα
τὴν δικαιοσύνην τῶν δικαστηρίων, ἐπὶ τέλους κα-
τέφυγεν εἰς τοὺς μίμους τοῦ ἵπποδρόμου.

Ἐνθ' ὁ Αὐτοκράτωρ, ἰσχυρῶς εἰς τὸ βασιλι-
κὸν θεωρεῖον, παρηκολούθει τοὺς ἀγῶνας, αἰφνης
ἐκυλίσθη εἰς τὸ μέσον τοῦ θεάτρου μικρὸν πλοῖον
(καρβύνη) συρόμενον ἐπὶ τροχῶν. Ἦτο μι-
κροσκοπικὴ ἀπεικόνισις τοῦ σφετερισθέντος. Οἱ
συνδεόμενοι τοῦτο μῖμοι ἐστάθησαν ἔμπροσθεν
τοῦ βασιλέως καὶ ἤρχισαν τὴν παράστασιν.

Εἰς μίμος λέγει πρὸς ἑτέρον:

— Χάνα, κατάπαυ αὐτό.

Δεύτερος μῖμος:

— Οὐ δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι.

Ἄλλος μῖμος ἢ ὁ πρῶτος:

— Ὁ πραιπόσιτος Νικηφόρος τῆς χήρας τὸ
πλοῖον γὰρ κατέπαυ, καὶ σὺ οὐκ ἰσχύεις φαγεῖν
τοῦτο;»

Ὁ αὐτοκράτωρ ἀκούσας τὴν παράστασιν, ἡ ὁ-
ποία βεβαίως δὲν περιερίσθη εἰς τὸν ἀνωτέρω μι-
κρὸν διάλογον, ἤρωτησεν ἂν τὸ κατατηγμένον
ἀδίκημα ἔμενεν ἀτιμωτέον ἢ ἡ χήρα παρασταμένη
εἰς τὸν ἵπποδρόμον ἔπασσε κατὰ γῆς, καὶ ἵκετο
τὸν μονάρχην νὰ τὴν δικαιωσῃ.

Ἀρῶντος ὁ Θεόφιλος διατάσσει τὸν ἑπαρχὸν νὰ
συλλάβῃ τὸν ἀδικήσαντα ὑπουργόν, καὶ ἀποσπᾷ
ποικίαν ἐν τῇ σφενδόνῃ τοῦ ἵπποδρόμου καὶ
αὐτὸν ἐν στολῇ.

Ἡ τριμῆρ ἀπόφασις ἐξετελέσθη παραχρῆμα, ἡ
δὲ χήρα παρέλαθεν οὐ μόνον τὸ καρδίον αὐτῆς,
ἀλλὰ καὶ μέρος τῆς διημερεύσεως περιουσίας τοῦ
πραιποσίτου Νικηφόρου.

Τὸ ἱστορικὸν τοῦτο πλοῖον συνετέλεσεν ἓνα ἐπο-
νομαστῆ καὶ αὐτὸς ὁ νόμος τῆς Θεοτόκου, ἐν τῇ
συννοίᾳ τῆς ὁποίας κατ' ἑλπίδα ἡ χήρα, Κ α ρ α
δ ῖ τ σ ι ν.

Ἐπειδὴ δὲ παρομοία σκηνὴ διεδραμάσθη καὶ
ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Βαλεντινιανοῦ, περὶ μὲν αὐ-
τὴν οἱ μῖμοι ἔμεναν πιστοὶ εἰς τὰς παλαιὰς αὐτῶν
παραδόσεις. Εἰς ἀπόδειξιν δὲ ὅτι οὐδὲως παρεξέ-
κλιναν τοῦ παλαιοῦ αὐτῶν βίου, δυνάμεθα νὰ ἐπι-
καλεσθῶμεν καὶ τὸ ἔθνος τῆς ὑπὸ τῶν μίμων διη-
νεκτοῦς διακωμωδῆσεως τῶν ἀνταρτῶν.

Ἐν ἔτει 425 ἐπὶ Θεοδοσίου Β' πομπεύεται δια-
κωμωδοῦμενος ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Ἀκροπόλεως ὁ τὸ
βυζαντινὸν ἔθνος ὀνομαζόμενος καὶ πολλὰ παρὰ
τῶν ἀπὸ σκηνῆς ἐνταῦθα παθῶν τε καὶ ἀκού-
σας.

Ἐπὶ Ἰουστινιανῷ οἱ ἐθνικοὶ περιδουλοῦνται, ἡ
τε διακωμωδοῦνται ὑπὸ τῶν μίμων κροτούντων
βομβανάκια (εἶδος θεατρικῶν κροτάλων).

Ἐπὶ Κωνσταντίνῳ τοῦ Μονομάχου (1043)
πομπεύεται ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ ὁ ἀντάρτης τῆς Κό-
πρου Θεόδωρος ὁ Ἑρωτικός ἀνεδεδυμένος γυναι-
κεῖαν στολήν. Ἡ Ἄννα Κομνηνὴ, διὰ μακρῶν
περιγραφῶν τὴν διαδούλευσιν τῶν συννομαστῶν
κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, μνημονεύει καὶ τῶν
ἀπομένων ἀσμάτων. Ἀπὸ οἱ συννομάται ὑπέστη-
σαν τὴν ἀπαισιωτικὴν κωμῶν ἀπαρχαλόντες τοῦ-
τους εἰς σκηνικοὺς, καὶ σάκκους περιβαλόντες, τὰς
δὲ κεφαλὰς ἐνταῦθα βῶαν καὶ προβάτων ταινίας
δίχην κοσμήσαντες, ἐν βουσίαν ἀναγκάσαντες καὶ
ἐγκαθίσαντες οὐ περιβαλόντες, ἀλλὰ κατὰ θάτεραν
πλευράν, τῶν τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ
Ραβδόχου ἔμπροσθεν τούτων ἐφαλλόμενοι καὶ ἀ-
σμάτων τι γελῶν καὶ κατὰ τὸν τῆς πομπῆς προπᾶ
δόντες ἀνεδύοντο.

Διὰ τῆς τουρκικῆς κατακτητικῆς κινήσεως
πάντες ἔλαβον τὸν παλαιὸν πομπικὸν τὸ ὅποιον
κατὰ τὴν νῦν διατηρεῖται ἐπὶ τῆς Αἰγυπτιακῆς
αὐτοκρατορίας. Κατὰ τὴν ἐπελευθύναν δουλεί-
αν ἡτο ἀδύνατον νὰ καλλιερῇ τὴν ποίησιν, καὶ
ποῶς πάντων τὸ θέατρον, διότι, ὡς εἶπεν, οἱ ἐν Ἑ-
λλάδι ἀποστελόντες τὸν σύλλογον τῶν Ἀδελφῶν
Ἑλλήνων σπουδάζει (αὐτὸς σπουδάζει) ἐπιστήμην
τῶν ποιητῶν τὰς λύρας (1).

(1) Ὑπὸ τῶν ἐν Πατάβῳ (Παδοῦ) σπουδάζον-
των Ἑλλήνων καὶ τινῶν Ἑνετῶν ἀπελευθέρων
συνέστη εἶδος ἀνδραγαθίας, ἐπωνομαζόμενης τῶν
Ἀδελφῶν (Allaesi). Μὲν αὐτῆς μνημονεύον-
ται ἐν ἔτει 1713 οἱ ἑξῆς: Μπασιλέος Ριτζίος Ἀ-
θηνάιος, Πλάς Κολέτος Ναυπλιεύς, Θωμάς Ἰε-
ρώνυμος Κασσιποπίος, Γραβενίγος Μακρῆς, Ἰάκω-
θος Σινδόρος καὶ Νικόλαος Θεοπίλος Ζαχυνθῖος,
Φλοραδῶνος Κρασῆς καὶ Στέλιος Σουρποῦλος Κε-
φαλληνεὺς, Κωνσταντίνος Κλαροῦς, Ἰερώνυμος
Μουζέλας, Κωνσταντίνος Μέρκος καὶ Γεώργιος
Κλαροῦς Κοῆτης, ὁ Χρῖς Δομνίκος Ἰουστινιάνης,
καὶ οἱ Ἑνετοὶ Ἰωάννης Βαπτίστας Μουζέστιος καὶ

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΤΩΝ ΕΤΑΙΡΙΩΝ. ΣΥΓΓΡΑΦ. ΚΑΙ ΣΥΝΘΕΤΩΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΜΗΝ ΑΙ ΛΗΦΘΕΙΣΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Τὴν 18ην π. μηνὸς Μαΐου συνήλθεν εἰς τὴν Ρώμην ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Γάλλου ἀκαδημαϊκοῦ καὶ θεατρικοῦ συγγραφέως κ. Ρομπέρ ντε Φλὸρ τὸ πρῶτον Διεθνὲς Συνέδριον τῶν ἑταίριων τῶν Συγγραφέων καὶ Συνθετῶν.

Ἀντικείμενον τοῦ ἐν λόγῳ συνεδρίου εἶνε ἡ οἰκονομία τῆς Διεθνέως Ὀμοσπονδίας πρὸς ἀντιπροσώπων τῶν ἐταίριων, τὰ ὅποια, ὅπως ἀπέδειξεν ἡ μέχρι τοῦδε πείρα, δὲν προστατεύονται ἐπαρκῶς διὰ τῆς ὑφισταμένης συμβάσεως τῆς Βέρνης.

Ἐκ τῶν ληφθεισῶν ἀποφάσεων ἡ κυριώτερα ἀφορὰ τὴν τροποποίησιν καὶ συμπληρώσιν τῆς συμβάσεως τῆς Βέρνης, ἡ ὁποία, ὡς γνωστὸν, κανονίζει λεπτομερῶς τὰ δικαιώματα τῶν συγγραφέων καὶ συνθετῶν, ὅταν τὰ ἔργα τῶν παύσωνται τὸσον εἰς τὴν χώραν τῆς παραγωγῆς τῶν, ὅσον καὶ εἰς τὰ λοιπὰ κράτη, ὅπου ἐπιβλέπουν τὰ τῆς ἀπολήψεως τῶν ποσοστῶν οἱ ἐνσταλμένοι ἀντιπρόσωποι.

Τῇ προτάσει τῶν Γερμανῶν ἀντιπροσώπων ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις νὰ παρακληθῶν ὅλα τὰ συμμετέχοντα κράτη ὡς κακονίσουν τὸ ζήτημα τῆς προστασίας τῆς πνευματικῆς ιδιοκτησίας διὰ νομοθεσίας εἰδικῆς, αἱ λεπτομέρειαι τῆς ὁποίας νὰ συνταχθῶν ὑπὸ εἰδημόνων, κατεχόντων ὅλας τὰς πολυσχιδεῖς τοῦ ζητήματος ἀπόψεις, ἵνα οὕτω καταστῇ δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῶν τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα ἀποφασισθῶν δὲ εἰς τὸ μέλλον αἱ πολυποικίλοι καταστατηγῆσαι τῆς νομοθεσίας ὑπὸ διαφόρων ἐπιτηδεῶν ἐπιχειρηματιῶν τοῦ δραματικοῦ καὶ μουσικοῦ θεάτρου, τοῦ κινηματογράφου καὶ τῶν συναυλιῶν.

Ελήφθησαν ἐπίσης σοβαραὶ ἀποφάσεις ὅσον ἀφορᾷ τὴν μετάφρασιν καὶ διασκευὴν τῶν διαφόρων ἔργων, τὰ ὅποια χάρις εἰς τὸ διαμνημόν(;) μερικῶν ἐκμεταλλευτῶν, παρουσιάζονται τὸσον ἀλλοιωμένα, ὥστε ὅχι μόνον νὰ χάνουν τὴν πραγματικὴν ἀσίαν των, ἀλλὰ καὶ νὰ πλοῦνται πάντα ἄλλοι ἐκτὸς τοῦ συγγραφέως.

Θεωρεῖται βέβαιον, ὅτι διὰ τῆς συμπληρωμένης Διεθνέως Ὀμοσπονδίας, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ μετέσχω καὶ ἡ Ἀμερικὴ, θαλασσιῶν μὴ νεοκατάστασις ἐρικτικῶν καὶ ἀποτελεσματικῶν ἐκασφαλίζουσα τὴν πνευματικὴν ιδιοκτησίαν, ἀνεπαρκέστατα μέχρι σήμερον προστατευμένην τὸσον μὲ τὴν συμβασίν τῆς Βέρνης, ὅσον καὶ μὲ τὰ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ἀτελεῖ σχετικὰ νομοθετήματα τῶν διαφόρων κρατῶν.

Πέτρος Ἀρσένιος.

Κατὰ τὴν ποιητικὴν ἔκφρασιν πολυμαθὲς Βυζαντινὸν λογίον, τοῦ Ἰωάννου Ἀργυροπούλου, καὶ Ἑλληνικαὶ Μοῦσαι ἐγκαταλιποῦσαι τὰ προῶντα αὐτῶν ἐνδιακτικὰ μεταγένησαν εἰς τὰς ἄλλας. Πραγματικῶς δὲ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης χρονολογεῖται ἡ ἀναγέννησις τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Ἐν τῶν κυριωτέρων χαρακτηριστικῶν τῆς Ἀναγεννήσεως εἶνε καὶ ἡ ἐκ Βυζαντίου μεταφύτρωσις τῆς παλαιᾶς θεατρικῆς παραδόσεως εἰς τὰς χώρας, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ μᾶζι χιλιετηρίδων εἶχον λησμονήσει τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς κυρίως λεγομένης σκηνῆς.

Καθὼς προσεγγισθῶν κατὰ τὴν ΣΤ' ἑκατονταετηρίδα οἱ Γότθοι βασιλεῖς, θελήσαντες νὰ μεταδώσουν εἰς τοὺς Ρωμαίους τὰς ἀρχαίας τοῦ Βυζαντινοῦ θεάτρου, ἐθέλωσαν ἀναγκάσει νὰ διδάξουν πρῶτον αὐτοὺς τὴν ἡρώδου οἱ Βυζαντινοὶ διὰ τῆς λέξεως θέατρον, τὸ ὅποιον οἱ Ρωμαῖοι συνέχον πρὸς τὸ λουτρόν καὶ πᾶν ἀρχαῖον ἐρείδιον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

Ἐπιχειρήματα δευτέρως ἐκδόσεως τοῦ ἐπὶ τὸν ἄνω τίτλον ἀγγράμματος τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Σχολῆς Θεάτρου κ. Πόρου Καλογερίκου, καθίσταται γνωστὸν, ὅτι αἱ ἐπολεπόμενα ἐλάχιστα ἀντίτυπα πολυὺν ἀντιδραστῶν.

«Τὰ Στοιχεῖα Τέχνης τοῦ Λόγου» εἶνε ἀπαραίτητον ἐργόνηλον διὰ κάθε μορφωμένου ἀνθρώπου, ποῦ θέλει νὰ οὐκίῃ, ν' ἀρτυρῇ καὶ νὰ διαβάξῃ σύμφωνα μὲ τὰ πρᾶγματὰ τῆς τέχνης καὶ νὰ διακρίνεται ὡς οὐκίῃ, οὐκίῃ, διαλέκτου, ὅσον καὶ ὡς διεκρινεῖται ἀσθητικῶς τὸ κάθε ἰὸν ποῦ διαβάξῃ.

Ἀποσπῶντες εἰς τὸν ἀκροατὴν κ. Πόρου Καλογερίκου, καθηγητὴν - σκηνοθετὴν, δόδῃ Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου 14, Δεξαμενῆ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐπιχειρήματα βασικῶν μεταρρυθμίσεων τοῦ φύλλου ἀπὸ 1ης Ἀυγούστου ε. ε., παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἑσωτερικοῦ καὶ Ἑσωτερικοῦ, ὅπως μὴ προδοῦν εἰς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν μέχρι νεωτέρας εἰδοποιήσεως μας, διὰ τῆς ὁποίας θὰ καθορίζεται λεπτομερῶς ἡ ὑπὸ νέας ὁλως συνθήκας ἐκδόσεως τοῦ φύλλου.

Ὁ Διευθυντὴς ΠΑΝΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΕΡΡΙΚΟΣ ΪΨΕΝ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ-ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ-Ο ΪΨΕΝΙΣΜΟΣ Ο ΪΨΕΝ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ 45ον φύλλον)

Ὁ Τέσμαν, ἕνας νέος σοφός, ἀναθερμνόμενος ἀπὸ τὰς δύο γυναικὲς τῆς, εἶνε τώρα ὑποψήφιος γιὰ τὴν ἔδραν τῆς ἱστορίας τοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ Δέμπεργκ, συγγραφεὺς μ' ἐξαιρετικὴν ἰδιοφυίαν, μὰ ποῦ

κάνει ζωὴν πολὺ ἀτακτὴν, εἶνε ὁ ἀνταγωνιστὴς του. Ὁ Τέσμαν δὲν ἔχει πρακτικὴν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς. Ἐχει γυναικῆ τὴν ἑντα Γκάμπλερ, πολὺ ὡραία κόρη ἐνὸς στρατηγού, ποῦ περιμένοντας τὸ μισθὸ τοῦ ἀνδρός τῆς, νοικιάζει ἑκαυτὴ καὶ κάνει ἱβόδα, ποῦ ξε-

περνοῦν τὰ ὅρια τῆς περιουσίας των. Ὁ Δέμπεργκ ἄλλοτε ἔκανε τὰ γλαυκά μάτια στὴν ἑντα, ἡ ὁποία τὸν φοβέρισε μ' ἕνα ρεβόλβερ.

Τὴ στιγμὴ ποῦ ἀρχίζει τὸ δράμα, ὁ Δέμπεργκ δὲν πίνει πιά. Χάρις στὴ στοργὴ τῆς κ. Ἑλβεττῆς ἔχει τέλεια ἀναζωογονηθῇ, καὶ πρόκειται νὰ δημοσιεύσῃ ἕνα μεγάλο ἔργο γιὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ, ἔργο ποῦ ὅλοι τὸ θεωροῦν ἀριστοτέλειον. Ἐχει τὴν ταπεινότητα τὸ δεύτερον μέρος τοῦ διδύμου.

Ἡ ἑντα μόλις ἔμαθε πῶς ἡ μοῦσα ποῦ ἐμπνέει τὸν Δέμπεργκ εἶνε ἡ Τέα Ἑλβεττῆς γίνεται ζηλότυπη. Δὲν ἀγαπᾷ πιά τὸν Δέμπεργκ, ἀναγνωρίζει ὅμως πῶς εἶνε ἀνώτερος ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ αὐτὴ τὴν κάνει νὰ υποφέρει. Ὁ Δέμπεργκ χάνει τὸ χειρόγραφο τοῦ ἔργου του. Τὸ βρίσκει ὁ Τέσμαν καὶ τὸ δίνει στὴν ἑντα, ἡ ὁποία τὸ εἶχει στὴ φωτιὰ, λέγοντας πῶς «καίει τὸ παιδί τοῦ Δέμπεργκ καὶ τῆς Τέας».

Ἡ ἀπόδειξις τοῦ χειρογράφου φέρνει σ' ἀπελπίαν τὸν Δέμπεργκ, ὁ ὁποῖος ὁμολογεῖ στὴν ἑντα πῶς τὴν δὲν ἔχει κανένα σκοπὸν στὴ ζωὴ.

Ἐν τ. α. — Καὶ τί δρόμο θὰ πάρῃς τώρα;

Ἀ δ ε μ π ο ρ γ. — Κανένα. Τὸ μόνο ποῦ θέλω εἶνε νὰ τελειώσω ἅλα, καὶ τὸ συντομότερον.

Ἐν τ. α. — Δὲν θὰ μπορούσες νὰ δώσης ἕνα τέλος ὡρῶς;

Ἀ δ ε μ π ο ρ γ. — Ὁμορφο; Μὲ τὸ κεφάλι στεφανωμένον μὲ κλῆματα, ὅπως φαντάζεσαστε ἄλλοτε;

Ἐν τ. α. — Ἀ, ἔχι. Δὲν πιστεύω τώρα πιά σ' αὐτὰ. Πάντα ὅμως ὡμορφα... Χαίρετε! Καὶ μὰ μὴ ξανθήσετε πιά!

Ἀ δ ε μ π ο ρ γ. — Χαίρετε, κυρία μου.

Ἐν τ. α. — Ὅχι, σταθερὴ μὴ στιγμὴ. Πρέπει νὰ πάρῃς μαζὶ σὰς κ' ἕνα ἐνθύμιον ἀπὸ μένα. (ποῦ εἶναι ἕνα πιστόλι).

Ἀ δ ε μ π ο ρ γ. — Αὐτὸ εἶνε τὸ ἐνθύμιον;

Ἐν τ. α. — Δὲν τὸ θυμάστε; Κάποτε εἶχε στραφῇ ἐναντίον σας.

Ἀ δ ε μ π ο ρ γ. — Ἐπρεπε τότε νὰ τὸ μεταχειρισθῇτε.

Ἐν τ. α. — Δὲν πειράζει. Τὸ μεταχειρίζεσθε τώρα οἱ εἶ.

Ἀ δ ε μ π ο ρ γ. — (τὸ πέρνει). Ἐυχαριστῶ.

Ἐν τ. α. — Μόνο... ὡμορφα, Ἑλβεττῆ Δέμπεργκ. Αὐτὸ νὰ μοῦ υποσημειώσῃτε!

Ἀ δ ε μ π ο ρ γ. — Ἀντίο, ἑντα Γκάμπλερ.

Ἡ ἑντα μαθαίνοντας ἀπὸ τὸ νομικὸν σύμβουλον Μπράν τὴν αὐτοκτονίαν τοῦ Δέμπεργκ λέει:

Ἐν τ. α. — Τί ἀπολύτως αὐτὸ τὸ τέλος τοῦ Ἑλβεττῆ Δέμπεργκ.

Μ π ρ ἄ κ. — Ἀπολύτως, κυρία ἑντα; Ναι, φυσικὰ, γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον εἶνε μὴ ἀπολύτως.

Ἐν τ. α. — Μιλῶ γιὰ τὸν ἐαυτὸν μου. Εἶνε ἀπολύτως τὸ νὰ ξέρῃ κανεὶς πῶς μπορεῖ ἀκόμα νὰ γίνῃ στὸν κόσμον κατὰ ἀνεξάρτητον καὶ τολμηρὸν, κατὰ ποῦ κρύβει μέσα του μὴ λάμπῃ ἀπόλυτης ὡμορφίας. Ὁ Δέμπεργκ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ζήσῃ μὴ ζωὴ σύμφωνα μὲ τὴν ιδέαν του. Καὶ νὰ ποῦ τώρα ἔκανε κατὰ μέγαλον, κατὰ πολὺ ὡμορφο. Εἶχε τὴ δύναμιν καὶ τὴ θέλησιν ν' ἀφίσχῃ τόσο γρήγορα τὸ συμπόσιον τῆς ζωῆς.

Μ π ρ ἄ κ. — Ἐγὼ ὑποκρῶμαι, κυρία ἑντα, νὰ διαλύσω μὴ ὡμορφήν πλάνην σας.

Ἐν τ. α. — Πλάνη;

Μ π ρ ἄ κ. — Τὸ δυστύχημα δὲν εἶνε οὐδὲν ἀπὸ τοῦ.

Ἐν τ. α. — Μὰ αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιά σημασία.

Μ π ρ ἄ κ. — Ὅχι δά. Ὁ Ἑλβεττῆ Δέμπεργκ βρέθηκε σκοτωμένος στὸ μπουντουάρ τῆς δεσποινίδος Ἀρτέμιδος.

Ἐν τ. α. — Αὐτὸ εἶν' ἀδύνατον, Μπράν. Δὲν μπορεῖ νὰ ξαναπῇ ἔχει πέρα γιὰ δαύτην φορὰ σήμερον.

Μ π ρ ἄ κ. — Πῆγε σήμερον τὸ ἀπόγευμα. Πῆγε γιὰ νὰ ζητήσῃ κατὰ ποῦ εἶχαν πάρει, καθὼς ἔλεγε. Εἶπε κατὰ λόγια ἀσυνάρτητα γιὰ κάποιο παιδί ποῦ χάθηκε. Κρατοῦσε στὸ χέρι ἕνα πιστόλι. Τὸ χτύπημα ἔκανε θανάτηφόρον.

Ἐν τ. α. — Στὸ στήθος του... ναι.

Μ π ρ ἄ κ. — Ὅχι. Στὸ στομάχι.

Ἐν τ. α. — Κι' αὐτό! Κι' αὐτὸ ἀκόμα... Στὸ στήθος καὶ τὴν γυναικῆ... πιστολὴ στὸ ὑπογάστριον. Ἀ! τὸ γελῶ καὶ τὸ ταπεινὸ πέφτουν σὰν κατὰρὰ στὸ κάθε τι ποῦ ἔχω ἀγγίξει.

Η ΧΡΕΚΟΠΙΑ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΝΕΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ -- ΝΕΑ ΖΩΗ

Η ΓΝΩΜΗ ΤΗΣ κ. ΚΑΡΕΝ ΜΠΡΑΜΣΟΝ

Ἐσχάτως εἰς τὸ Λονδίνον, ἐπ' εὐκαιρίαν ἑνὸς γεύματος δοθέντος πρὸς τιμὴν τῆς Δανίδος συγγραφέως κ. Κάρρεν Μπράμσον, εὐφημῶτα γνωστῆς μας ἀπὸ τὸ δράμα τῆς «Ὁ καθηγητὴς Κλενὼδ», ἡ διαπραγμῆς δραματογράφος, παρακληθεῖσα νὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμην τῆς περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ σύγχρονου θεάτρου, ἐξεφώνησε ὁμιλίαν, ὁμιλίαν ἀλλὰ καὶ εὐλογημένην φιλικὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν παραθέτομεν τὰ ἐνριώτερα ὑποσάματα:

«Ἐπάνω ἀπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου τῆς Κοπεγχάγης ὁ ἀρχιτέκτων ἔχει γράψῃ: «Ὁχι μόνον διὰ τὴν εὐχαριστήσιν».

Ὁ ἄγγελος, ὁ εὐκρινὴς αὐτὸς ἄνθρωπος, ἀπευθυνόμενος μ' αὐτὰ τὰ λόγια πρὸς τὸ κοινὸν ἤθελε νὰ πῇ ὅτι ἤρξετο εἰς τὸ θεάτρον διὰ νὰ ἀκούσῃ ιδέας ὑψηλάς, αἱ ὁποῖαι νὰ τοῦ διδάξουν νὰ σκέπτεται βαθύτερα γιὰ τὸν ἐαυτὸν τοῦ καὶ γιὰ κάθε πρᾶγμα.

Ἀλλοίμονο! Ποῦ νὰ φαντασθῇ ὁ καλλιτέχνης ἐκεῖνος, ὅτι εἰς τὰ 1927 τὰ ἀπ' αὐτὸν ἀληθινὰ λόγια τοῦ ἤθελεν ἀντικατασταθῇ μὲ τὴν πύριν ἑμπειρίαν: «Μόνον γιὰ τὴν ἐπιχειρήσιν!», γιὰτὶ σήμερον μὴ καὶ μόνον δύναμις παύσῃ ὑπάρχει στὸν κόσμον. Τὸ χ ρ ἡ μ α, ἕνας σκοπός, ἡ χ ρ ἡ μ α, ἕνα ὄνειρον, ἡ χ ρ ἡ μ α, ἕνα ἐρεῖπον, ἡ χ ρ ἡ μ α.

Ἀν' ἕνα ἔργο τέχνης ἔχη ἀξία, αὐτὸ θὰ πῇ πῶς εὐκόλα μπορεῖ νὰ πωληθῇ.

Μυθιστόρημα, θεατρικὸν ἔργο, ἡθοιοῖς, ζωγράφος, ἀκροβάτης, εἶχον ἐκτιμῆσιν ἀνάλογον μὲ τὴν δύναμιν γιὰ νὰ τραβῶν κοσμον, καὶ ὅχι γιὰ τὴν πραγματικὴν ἀξίαν των.

Θεὸς τῆς ἐποχῆς μας τὸ πετρέλαιον, τ' αὐτὸ, τὸ βούτυρον, ἡ τιμὴ τοῦ σταριοῦ καὶ ἡ μιστοχὴς τοῦ σιροπιδρόμου. Ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ τραγωδία ἐγένετο κωμωδία, καὶ ἐπιβεβαιώσας μὲ τὴν ἑλληνικὴν γυναικῆ, ὅπως ἐπιτρέπει ἡ λογοκρισία. Σαίτην καὶ Μελιέρους ἀντικαταστάθηκαν μὲ τὴν «Βῆθμην Χήρας».

Ὅλοι ἐμεῖς οἱ δραματικοὶ συγγραφεῖς βεβαίως αὐτὴν τὴν ἀδυστήρητην κατάστασιν μὲ δάκρυα καὶ μᾶς φαίνεται πῶς ἔχομε μικρότερη ἀξία ἀπὸ ἕνα καλὸ καπνιστὸ καρδὴ τῆς Δανίας.

Πολὺ κολλοκευτικὰ ὅταν μὴ μὲρα διάβασα σὲ μὴ Δανικὴ ἐφημερίδα: «Πρέπει ν' ἀρχίσωμε νὰ ἐκτιμῶμε τὴν κ. Κάρρεν Μπράμσον, γιὰτὶ κάνει νὰ γίνῃ λόγος γιὰ τὴν Δανίαν, ὅπως μιλῶμεν καὶ γιὰ τὸ βούτυρό μας».

Ἐδὼ καὶ εἰκοσι χρόνια ἐν ἑνὶ ἔργῳ τοῦ Ἰψεν, τοῦ Μαίτερλικ, τοῦ Ροστάν, τοῦ Σόου, τοῦ Στρίμπεργκ, τοῦ ντ' Ἀννούντιο, ἦσαν γεγονότα κοσμικὰ καὶ τὰ περιμέναν μ' ἀγωνία, ὅπως σήμερον ἕνα μᾶς τοῦ μὴ ἡ τοῦ τέννις.

Ὅλοι ὅσοι ἀνήκουν στὴν δραματικὴν τέχνην ἔχουν πῶς τὸ θεάτρο περνᾷ περίοδον ἀγωνίας. Πρῶτῃ σκέψις ἐνὸς διευθυντοῦ θεάτρου εἶνε: «Ποῖο ἔργο θὰ μοῦ φέρῃ κόσμον, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ πληρώσω τὸ νοίκι τοῦ θεάτρου καὶ τὸ θιασὸν μου; Ὑστερα: Ποῖο ἔργο θὰ ῥέσῃ στὸν τύπον γιὰ νὰ μὴν ἀποκοιμηθῶν οἱ δημοσιογράφοι ἐπείτα ἀπὸ τὸ ἀνόημα τῆς αὐλαίας; Ποιοὺς ἡθοιοὺς νὰ πάρω ποῦ νὰ τραβῶν κοσμον;»

Καὶ τελευταία ἡ σκέψις «Ποῖο ἔργο εἶνε τὸ καλλίτερον;»

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ συγγραφεὺς, ἂν θέλῃ νὰ παρασταθῇ τὸ ἔργο του, πρῶτῃ του φροντίδα ἔχει νὰ περιορίσῃ τὴν ἀνομιήν τῶν ρόλων σὲ πρότον ποῦ νὰ μπορῇ ὁ θιασὸς νὰ κόψῃ τὸν μὴ λίγα πρόσωπα. Ὑστερα πρέπει ὁ σκηνοκὴς διάκοσμος νὰ εἶνε εὐκλὸς καὶ φηνός, γιὰ νὰ μὴν τρομάξουν οἱ διευθυνταὶ νὰ δημιουργήσῃ εὐκαιρίαν στὴν πρωταγωνιστρίαν νὰ φορέσῃ μερικὰς τουαλέττας γιὰ ν' ἀφῇ σὲν στὸ γυναικεῖον στοιχεῖον, καὶ τέλος νὰ φύγῃ ἡ κανονικὴν ὁμορφίαν, καὶ νὰ πᾶν γιὰ κομῆσιν εὐχαριστήμενον. Ὅταν ἐκπληρωθῶν ὅλας αὐταὶ οἱ ὁδοὶ, τότε ὁ συγγραφεὺς μπορεῖ νὰ κόψῃ ἕνα ἔργο ποῦ νὰ ἱκανοποιῇ ὅλας τὰς παραπάνω ἀπαιτήσεις. Τώρα τί ἔργο θὰ εἴν' αὐτὸ μόνον ὁ Θεὸς ἢ καλλίτερον τὸ κοινὸν ποῦ τὸ καταπίνει τὸ ἔρειπον.

Καὶ γενναῖα φυσικὰ τὸ ἐρώτημα:

Πῶς θὰ θεραπευθῇ αὐτὴ ἡ ἐλκεσὴν κατάστασις;

Μὴ καὶ εἶνε γεγονός, πῶς ὁ κόσμος περνᾷ ὅμοιαν πνευματικὴν κρίσιν, μόνον θεραπευεῖται εἰς μὴ καθολικὴ ἀναμόρφωσις καὶ αὐτὴ πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τῆς δραματικῆς τέχνης. Εἶνε ἀνάγκη νὰ γυνῇ κατὰ καινὸν οἶον στὸ πνεῦμα τῶν συγγραφέων. Ἐχον χρόνος ὅσοι νὰ μᾶς δώσουν νέας εἰκόνας, νέους χαρακτήρας, νέα ζῶν. Πρέπει νὰ καταγίνωνται εἰς τὸ νὰ ἐπνοήσουν νέας μορφὰς καὶ νὰ παύσωνται νὰ ὁνειροπολοῦν.

Καὶ ἡ ἑντα αὐτοκτονεῖ, ἀλλὰ σπέρνει τὸ πνεῦμα στὸν κόσμον γιὰ νὰ πωλῇ ὡμορφα.

Ὁ Ἰψεν μᾶς δίνει νὰ ἐννοήσωμεν πῶς ἡ Τέα θὰ εἶνε ἐκεῖνη ποῦ θὰ ἐμπνέῃ εἰς τὸ ἔργον τὸν Τέσμαν.

Ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἔργου βρίσκεται στὸ δυνατό καὶ διαβολικὸν, τὸν ἀνώμαλον χαρακτήρα τῆς ἑντας Γκάμπλερ.

(Στὸ ἄλλο φύλλον: Ὁ ἀρχιτέκτων Σόλβες)

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ-ΗΘΟΠΟΙΟΙ-ΣΚΗΝΟΒΕΤΑΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ 45ον φύλλον)

Κάθε ἄλλος. Ὁφείλει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ὅμοιότητα πρὸς τὴν ἰδέαν τοῦ θανάτου, ποῦ κατέχουν οἱ θεαταὶ. Ἐν ἡ ἀναπαριστωμένη εἰκὼν ὁμοιάζῃ εἰς τὰ γενικὰ χαρακτηριστικὰ

κά της πρὸς τὴν ἰδέαν ποῦ ἔχει καθεὶς σχηματίζει περὶ τοῦ θανάτου, ὅλοι οἱ θεαταὶ ὁμοθυμῶς θὰ διακηρύξουν ὅτι ἡ ὑπόκρισις τοῦ ἡθοιοῦ εἶνε θαυμασία εἰς ἀληθινὰ ὁδοστῆν. Πρᾶγμα ποῦ θὰ εἶνε ἀκριβὲς, ἀφοῦ ἡ τέχνη τοῦ ἡθοιοῦ συνίσταται ἀκριβῶς εἰς τὸ νὰ καθίστῃ ἀντικειμενικὴν εἰς τοὺς θεατὰς τὴν εἰκόνα ἡ τὴν ἰδέαν, ποῦ ἔχουν εἰς τὸ πνεῦμά των. Ἡ δὲ ὑπόκρισις τοῦ ἡθοιοῦ, — ὡς σημειώθη τοῦτο — θὰ εἶνε τὸσον περισσότερον ἀληθὴς, ὅσον ὀλιγώτερον θὰ εἶνε περιπλεγμένη μὲ ἰδιαιτέρας, εἰδικὰς λεπτομερείας, μὴ παρατηρηθείσας εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν ἀπὸ τὴν πλειονότητα τῶν θεατῶν. Ἐὰν πραγματικῶς ἕνας ἡθοιοὺς βέλῃσιν ν' ἀναπαράσῃ τὴν χαρακτηριστικὴν πρὸς χαρακτηριστικὸν τὸν τὰδε ἀσυνήγητον τρόπον θανάτου, παρατηρηθέντα ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοῦ, θὰ διέτρεχε τὸν κίνδυνον, ἂν καὶ πραγματικῶς εἰς τὴν ὑπόκρισιν του, νὰ φανῇ ὀλιγώτερον ἀληθὴς, διότι ἡ εἰκὼν ποῦ θὰ παρουσιάσῃ δὲν θὰ εἶνε ὁμοία μ' ἐκεῖνην, ποῦ ἔχουν εἰς τὸ πνεῦμά των οἱ περισσότεροι τῶν θεατῶν του.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

ΣΥΓΚΡΙΝΑΤΕ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΝΑΤΕ

Πολύ, μά πάρα πολύ θλιβερά προβάλλουν τὰ συμπεράσματα γιὰ τὸ θέατρον μας, ἀν. ἀφοῦ διαβάσω τὰ λόγια τοῦ Γερμανοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας γιὰ τὴν ἐκπολιτιστικὴν σημασίαν τοῦ θεάτρου, θελήσωμι γιὰ μιὰ στιγμὴν νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὴ θεατρικὴν μας κατάστασιν, ποῦ ὅσο πάει πέραν τῆς κατὰ φύσιν, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ καὶ ἡ περὶ μικρὴ ἐλπίδα, πῶς μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ κατεύθυνσιν, καὶ νὰ στραφῇ ἐκεῖ ὅπου θὰ ἔπρεπε τώρα νὰ βρίσκεται.

Ὅλοι μας ἀναγνωρίζομε πῶς δὲν παμε καλά, ὅλοι μας ἔχομε καὶ ἀπὸ μιὰ γνώμην γιὰ τὸ τί πρέπει νὰ γίνῃ, μὰ ὅλοι μας περιοριζώμεθα μοναχὰ σὲ ἱεραϊσμούς, καὶ μοιρολατρικώτατα περιμένομε τὸ θεατρικὸν Μεσσία, ἐνῶ γύρω μας βλέπομε μέρα μετὰ τὴν ἡμέραν νὰ σωρίζονται οἱ ἀμορφῇ μάλα τὰ ἐρεσμία. Στὸ περασμένον ὄψον μὴν ἴσασιν δὲ ἀπὸ τὰ δόντια γιὰ τὴν προσβολὴν ποῦ ἔκαμαν οἱ κυβερνήται μας στὸ θέατρον μας, μὲ τὸ νὰ τὸ ἀγνοήσουν ἐγκληματικὰ ὡς μιὰ τόσο σημαντικὴν περίστασιν, ὅπως ἦταν ἡ συγκέντρωσιν στὰ Παρίσι τῶν θιάσων ἀπὸ ὅλα τὰ κράτη, γιὰ νὰ δείξουν τὴ θεατρικὴν τοῦ ὑπόστασι, ἡθοιοποιίαν καὶ συγγραφικὴν.

Καὶ οὗτο δὲ τὸ ζήτημα, ποῦ τόσο βαθεῖα μὲς ἄγγιξε, βρεθῆκαν μερικοὶ —εὐτυχῶς ἐλάχιστοι— ἐμψύχοι καὶ ἀσπαστικοί, καὶ εἶπαν πῶς δὲν μπορούμε ν' ἀπαιτήσωμε τέτοιο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ κράτος σὲ μιὰ τόσο κρίσιμῃ οικονομικῇ περίστασιν.

Τοὺς ἀπαντοῦμε πῶς τὰ ἔξοδα τοῦ ταπεινοῦ καὶ τὰ λοιπὰ —πορὸ ποῦ δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ χαλάσῃ τὴν ἰσοσκελίαν τοῦ προϋπολογισμοῦ— θὰ ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν εἰσπραξίαν τῶν δύο παραστάσεων τοῦ θιάσου στὸ Παρίσι, ποῦ σύμφωνα μὲ τὸν ὀργανισμόν τοῦ θεατρικοῦ αὐτοῦ συνεορίοντο, τα εσοδα —ἔξοδα ἐσπερίνα ἐλάχιστα— τὰ πέρνουν οἱ θιάσοι τοῦ καθὲς κρατοῦς.

Ὡστε δὲν ἐπρόκειτο περὶ οικονομίας, ἀλλὰ περὶ διαιωνίσεως τῆς ἀδιαφορίας τοῦ κράτους πρὸς τὸ ἑλληνικὸν θέατρον.

Καὶ τώρα ἂν δὲν σὰς δίνῃ κόπον συγκρίνατε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Γερμανοῦ ὑπουργοῦ γιὰ τὸ θέατρο τῆς χώρας του μὲ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ δικοῦ μας στὴν κακὴν τοῦ μοῖρας, καὶ βγάλτε ὅ,τι συμπεράσματα θέλετε.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ-ΜΟΥΣΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ-ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ-ΓΛΥΠΤΙΚΗ

Ἡ ταῖνία ὅπου παίζει ἡ μεγάλη Δανίη καλλιτέχνισ "Αστὰ Νίσλεν" μὲ θέμα ἐναντίον τῶν φρικαλέων ἀποτελεσμάτων τῆς κοκαίνης, ἀπγορεύθη ἀπὸ τὴν λογοκρισίαν τῆς Κοπεγχάγης, διότι ἐπυρρίκνουν ἢ σκέψιν μήπως ἐπέλθουν ὅπως ἀντίθετα ἀποτελέσματα ἀπὸ τὰ προσδοκώμενα, δηλαδὴ μὴ τυχὸν καὶ εὐρεθῶν μερικοὶ ποῦ θὰ ᾔθελαν αἰσθανθῇ τὸν πειρασμὸν νὰ δοκιμάσουν τὸ ὀλέθριον πάθος.

Ἡ ἀπόφασιν τῆς λογοκρισίας τῆς πρωτεύουσας τῆς Δανίας, ἐκρήθη ὡς πολὺ λογικὴ, καθόσον οἱ ἄγνοοι Δανοὶ εἶνε ἐντελὲς περιττὸν ν' ἀντικρύσουν λεπτομερεῖας ἐλαττωμάτων, τὸ ὅποιον ἦτο καὶ εἶνε ἀγνωστον εἰς αὐτοὺς.

Λέγεται δὲ ὅτι πολλοὶ Ράινχαρτ θὰ σκηνοθετήσῃ εἰς τὸ "Αμστερνταμ" τοῦ "Θαύματος" τοῦ Φολ-μῆλλερ, τὸ ὅποιον, σκηνοθετηθὲν ὑπὸ τοῦ Ράινχαρτ εἰς τὴν Βιέννην μὲ συνοδείαν μουσικῆς τοῦ Χούμπερτ, ἐσμεῖσε μινυατικὴν ἐπιτυχίαν.

Κατὰ τὸν Μάιον τοῦ προσεχέος ἔτους λέγεται ὅτι θὰ παιχθῶν πολλὰ ἔργα τοῦ Μότσαρτ εἰς τὸ Παρίσι ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μπουῦν Βάλτερ καὶ κατὰ σκηνοθεσίαν τοῦ Μάξ Ράινχαρτ.

Ἡ σὺν Κροδὺ τοῦ I' τοῦ τελευταίου Γάλλου βασιλέως, ἐκ τοῦ παλαιότερου οἴκου τῶν Βουρβόνων, ἀποθανόντος εἰς ἡλικίαν 79 ἐτῶν κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1836, καὶ μὲ ἄλλα πριγκιπικὰ ὅσα τὸ αὐτοῦ οἶκου, ἐτάφη εἰς τὸν οἰκογενειακὸν τάφον εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Καστανεδίττας παρὰ τὸ Γκρέντ.

Αὐτὸ τὸ κομνητῆριον εὐρίσκειτο ἐπὶ ἀρετὴν καιρὸν εἰς τὰ αὐστριο-ἰταλικά σύνορα, οἱ δὲ Ἴταλοι τὸ ἐπρόσβατον ἀπὸ τὰς αὐστριακὰς ὁδοὺς μ' ἐπίστροφον τοῖς μινυατικῇ.

Ἀκούσθαι ἐφρόντισεν αὐτοκράτειρα Ζίτα ν' ἀπαμαρύνῃ τὰ ὅσα τῶν προγόνων τῆς ἀπὸ τὸ πεδὶον τῆς μάχης, καὶ τώρα κατὰ παρακλήσιν τῶν Φραγκισκανῶν μοναχῶν τῆς Καστανεδίττας ἐτυχεθετήσαν ὅπου ἔπρεπε.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς 350ῆς ἐπετείου ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ροῦμπενς ἀνέγειται μιὰ ἐκθεσίς τῶν ἔργων τοῦ μεγάλου ζωγράφου εἰς τὴν γενετικὴν τοῦ πόλιν Ζίγγεν πλησίον τῆς Κολωνίας.

Ἡ ἐκθεσίς θὰ διαρκέσῃ ἀπὸ τῆς 28ης Ἰουνίου μέχρι τέλους Αὐγούστου. Ὡς συγκριτικῶς ὅσον ἔλα σχεδὸν τὰ ἔργα τοῦ Ροῦμπενς, τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὴν κατοχὴν ἰδιωτῶν, τῆς Πινακοθήκης τοῦ Βερολίνου καὶ τοῦ Κάσσελ.

Εἰς τὴν Βιέννην ἀπέθανεν ἐσχάτως εἰς ἡλικίαν 83 ἐτῶν ἡ Κλοτίλδη Κόντσεϊς συγγενὴς τοῦ μεγάλου Σίλλερ, ἡ ὅποια ἐζῆσε μὲ τὰ κέρδη τῆς ἀπὸ μαθήματα τοῦ πιάνου.

Ἡ Κλοτίλδη Κόντσεϊς θὰ εἶχε πρὸ ἑσῶν ἀποθάνει ἀπὸ πείναν, ἂν δὲν τὴν ἐδοῦσαν μερικαὶ φιλάνθρωποι τῆς ἐνορίας τῆς.

Ὡστε συμβαίνειν παρόμοια περιπτώσεις καὶ ἐν ἄλλῃ Κράτει...

Εἰς τὰς 26 τοῦ παρελθόντος Μαΐου διὰ πρῶτην φορὰν ἔπειτα ἀπὸ τὸ 1914 ἡκούσθη καὶ πάλιν ἡ θεία λειτουργία εἰς τὴν περιφημὸν μητρόπολιν τῆς πόλεως Ρέιμς, ἡ ὅποια κατὰ τὸν πῆλμον εἰς 300 ὁδοὺς.

Ὁ βασιλεὺς Ἀμερικανὸς Ροκφέλλερ, ὁ ὅποιος εἶχε προσφέρει κατὰ τὸ 1924 18 ἑκατομύρια εἰς τὴν Γαλλίαν πρὸς ἐπισκευὴν τοῦ ἀνακτόρου τῶν Βερσαλλίων, ἀνῆγγελεν ὅτι προσφέρει ἄλλα 40 ἑκατομύρια, προοριζόμενα ὅχι μόνον διὰ τὰς Βερσαλλίας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἀνάκτορον τοῦ Φονταίνεμπλώ καὶ τὴν μητρόπολιν τῆς Ρέιμς.

Αἱ ὀφειλόμεναι εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ Μουσολίνι ἀνασκευαὶ τοῦ Ἡρακλείου ἐφάραν εἰς φῶς διαφόρους ἀνακαλύψεις, αἱ ὅποια λύνουν πολλὰ προβλήματα τῆς ἀρχαιολογίας, πρὸς μεγάλην χαρὰν ὅλων τῶν ἀρχαιολογικῶν κόσμων.

Εἰς τὴν Γερμανικὴν θεατρικὴν ἐκθεσίαν τοῦ Μάγδεμπουργ 1927, ἡ ὅποια, ὡς γνωστόν, ἀνέειν ἀπὸ τὸν παρελθόντα Μάιον, ἐδόθη ἡ πρώτη παραστάσις τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον "Ἡ θύρα τοῦ αἰχμαλωτισμοῦ" ἐκκλησιαστικοῦ δράματος, τῇ συμμετοχῇ γορὴ καὶ χορῶν ὑπὸ "Ἐγκον Βέλλετς".

Ὁ σκηνικὸς διάκοσμος καὶ κοστούμια ἔγιναν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σχεδίων τοῦ διαπρεποῦς καλλιτέχνου ἡμετέρου κ. Πάνου Ἀραβαντινοῦ.

Εἰς τὴν αὐτὴν ἐκθεσίαν θὰ δώσῃ σειράν παραστάσεων τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀλμπαν ἱδρυθὲν "Θεάτρον τοῦ Χοροῦ" μὲ συνθέσεις τοῦ Ρούντολφ Ἀλμπαν.

Θὰ δοθῶν τρία ἔργα, διὰ τὰ ὅποια χρειάζονται 60 ἐκτελεσταί, οἱ ὅποιοι παρουσιάζονται ὡς ὑποδειγματικαὶ ἐμφανίσεις τοῦ νέου "Θεάτρου τοῦ Χοροῦ".

Τὸ ὅσον τῶν τριῶν ἔργων ὑπὸ ἔμφω συνθέσεως εἶνε ἐντελὲς διάφορον.

Αὐταὶ αἱ δημιουργίαι τοῦ Ρούντολφ Ἀλμπαν, αἱ ὅποια παραστήσαν κατὰ τὸ ἐντελὲς νέον, εἶνε καθαρῶς χορὸ - θεατρικὰ καλλιτεχνήματα καὶ χαρακτηριστικὰ ὡς ἀριστοτεχνήματα συνθέσεων χοροῦ, ἀπὸ ἐκείνων ποῦ εἶχαν τὸ εὐτόχημα νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐργασίαν τοῦ ἐπιστήμονος.

Ἐναρξίς τῶν παραστάσεων θὰ γίνῃ ἀπὸ 17 Ἰουνίου μὲ τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον "Ἄτιαν" ἔργον, τὸ ὅποιον στηρίζεται εἰς τὰς νέας φυσικὰς ρυθμικὰς κινήσεις.

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Η ΗΛΕΚΤΡΑ ΕΙΣ ΤΟ ΩΔΕΟΝ ΗΡΩΔΟΥ

Ἐνθαρρυντικὰ συμπεράσματα

Τὴν Κυριακὴν 3ην τρέχ. μηνὸς περὶ ὥραν 6 μ. μ. ἐδόθη εἰς τὸ Ὡδεὶον "Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ" ἐκτακτὸς παράστασις τῆς "Ἡλέκτρας" τοῦ Εὐριπίδου κατὰ μετάφρασιν ἑμμετρον τοῦ ἀειμνήστου ποιητοῦ Ἰωάννου Πολέμη.

Ἡ παράστασις ὁργανώθη ὑπὸ τῆς καλλιτέχνιδος τραγωδοῦ δεσποινίδος Ἀγγελικῆς Κοτσάλη, συμμετεῖχον δὲ οἱ κ. κ. Ἡλίας Δεσποίνης ὑποδουθεῖς τὸν ὁρλόν τοῦ Ὁρέστου, Γεώργιος Σαραντινὸς τὸν τοῦ Παιδαγωγοῦ Παπαχρήστου τὸν τοῦ Αὐτοσυργῶ, Μουσοῦσης τὸν τοῦ Ἀγγέλου, Χρ. Φαρομάκης καὶ Μιχ. Παπαδάκης τοὺς Διοσκούρους. Τὸν ὁρλόν τῆς Κλυταιμνήστρας ὑπεκρίθη ἡ δεσποινὶς Μαρία Μπενή-Ψάλλη καὶ τὰς κορυφαίας αἱ δεσποινίδες Π. Σενίδου καὶ Δελμηγιάννη.

Κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν, διατρανεύσαντες μ' ἐνθουσιασμὸν χειροκροτήματα τοῦ συρφετοῦ ἀπείρου πλήθους, ἡ παράστασις τῆς "Ἡλέκτρας" διεξήχθη μ' ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν, ὁρεϊτικὴν τὸσον εἰς τοὺς πρωταγωνιστάς δεσπ. Ἀγγελικὴν Κοτσάλη Ἡλέκτραν ἀπαράμιλλον καὶ τὸν κ. Δεσποίνην θωμάσιον Ὁρέστην, ὅσον καὶ εἰς τὰ λοιπὰ πρόσωπα τὰ ὅποια συνέβαλαν μὲ τὴν πολυτιμὴν συνδρομήν των εἰς τὴν ἀρίστην ἐμφάνισιν τῆς τραγωδίας.

Ἰδιαίτερα μνείαν δεῖν νὰ γίνῃ διὰ τὴν ὑπόκρισιν τοῦ κ. Γεωργίου Σαραντινοῦ εἰς τὸν ὁρλόν τοῦ Παιδαγωγοῦ, τὸν ὅποιον διετέλεσαν ἀριστοτεχνικῶς.

Τὸ ἑλληνικὸν θέατρον διατρανὸς ἀπερφεύσας τὴν ἰδιαίτεράν χαρὰν τὸν τόσον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς παραστάσεως τῆς "Ἡλέκτρας", ὅσον καὶ διὰ τὴν προθυμίαν τοῦ κοιντοῦ τῆς πρωτεύουσας, τὸ ὅποιον ὅχι μόνον ἐπέσυνεν νὰ πληρώσῃ ἀσφυκτικῶς τὸ ἀρχαῖον θέατρον, ἀλλὰ καὶ ἐξεδίλωσε μὲ ἀσυνήθην ἐνθουσιασμὸν τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ.

Σημειώνομεν ἰδιαίτερος τὸ γεγονός τοῦτο, διότι εἶνε μιὰ πανηγυρικὴ ἀντίκρισις τῆς γνώμης μερικῶν, οἱ ὅποιοι κατὰ διαφόρους ἐποχὰς διεκήρυξαν ὅτι τὸ κοινὸν μας δὲν ἀρέσκειται εἰς τραγωδίας, καὶ προτιμᾷ τὰ ἐλαφρὰ θεάματα.

Τρανωτάτη ἀπόδειξις ἡ παράστασις τῆς "Ἡλέκτρας".

Μουσικὴν βάσιν ἔχει ὁ "Τίταν" τὸ 20ον ἔργον τοῦ Μπετόβεν μὲ τὸ σπετίετο του.

Τὸν πῶλον καὶ τὸν ἐπίλογον συνοδεύουν "Ρυθμικοὶ ἴχθυες" ὑπὸ Ρούντολφ - Βάγνερ - Ρέγκεν.

Τὴν 18ην Ἰουνίου θὰ παιχθῇ ἀπὸ τὸ δεύτερον ἔργον "Ἡ Γῆ" ἐνα μέρος, ὅπου παρουσιάζεται ὅτι περιεργὸν ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν αἱ κινήσεις τῆς συγχρόνου ἐποχῆς.

Ἡ μουσικὴ ποῦ τὸ συνοδεύει συντεθῇ ὑπὸ "Ερῆ" Ἰωάν. Κάν, καὶ εἶνε κατ' ἐξοχὴν ρυθμικὴ.

Τὴν 10ην Ἰουνίου θὰ δοθῶν "Ὁ Τίταν" καὶ τὸ "Ἰπποτικὸν μπαλέτο", τὸ ὅποιον ἔχει συντεθῇ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ μεσαιῶνος.

Ἡ μουσικὴ τοῦ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ νεανικὰ ἔργα τοῦ Μπετόβεν, καλλίστως ἐναρμονισμένον μὲ τὸν χορὸν.

Μ. Π. ΚΑΛ.

G. COURTELINE

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΞΥΛΟΥ

Παιγνίδι μονόπρακτον

Μετάφρασις: Π. Καλογερίδης

ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΑΙ

ΑΥΤΟΣ... ΑΥΤΗ

Κρεβατοκάμαρα καλή. Τὸ κρεβάτι στὴ μέση καὶ κοντὰ τοῦ ἑνα μικρὸ τραπέζι. Ἀριστερὰ θεομάστρα μὲ καθρέφτη καὶ πάνω λάμπα καθιστή. Στὴ μέση τραπέζι στρογγυλὸ μὲ χρεώδη γραφῆς καὶ στυλόκαρτο. Καθίσματα καὶ πολυθρόνες. Ἐπὶ τὸ πρῶν. Τὸ πρῶν μὲ φῶς περνᾷ ἀπὸ τὰ κλειστὰ παραθυρόφυλλα.

ΑΥΤΟΣ — ΑΥΤΗ

Μπαίνουν ἀπὸ τὰ δεξιὰ ὁ ἑνας κατόπιν τοῦ ἄλλου. Φοροῦν κ' οἱ δύο γούνες. Αὐτὸς κρατεῖ σπέρτο κέρινο ποῦ σὲ λίγο σβύνει.

ΑΥΤΟΣ. "Αἰ στήν ὀργή!"

ΑΥΤΗ. Μὴ στενοχωριέσαι γιὰ μένα. Δὲν εἶνε καμμιά ἀνάγκη.

ΑΥΤΟΣ. (ποῦ περιμένει τὴ στιγμὴν γιὰ νὰ ἐσπᾷσῃ). "Ἐὼ νὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρι καὶ νὰ μὲ ξεφορτώνεσαι."

ΑΥΤΗ. Τί τρέχει πάλι;

ΑΥΤΟΣ. Σὲ παρακαλῶ νὰ μ' ἀρίσης ἥσυχα (παύσις).

ΑΥΤΗ (ἰδίᾳ). Κάθε φορὰ ποῦ θὰ γυρίσωμε ἀπὸ χορὰ, θὰ μοῦ κάνῃ τὴν ἰδίαν σκηνήν!.. "Ἀχ Θεέ μου! (Αὐτὸς ἀνάβει σπέρτο, πάει στὴ λάμπα, βγάλλει τὸ ψαλὶ κ' ἔπειτα λέει:

ΑΥΤΟΣ (σιγῇ): Δὲν εἶν' ἀνάγκη. Ἐμμέρωσε.

ΑΥΤΗ. (βγάζει τὴ σάρκα καὶ τὴ γούνα. Παραξενεύεται ποῦ τὸν βλέπει νὰ ἀνάβῃ τσιγάρο). Δὲν θὰ πλαιγίσῃς;

ΑΥΤΟΣ. "Ὀχι."

ΑΥΤΗ. Γιατί;

ΑΥΤΟΣ. Γιατί... ἔτσι.

ΑΥΤΗ. "Ὅπως ἀγαπᾷς. (ἰδίᾳ) "Ἐ, κ' ἂν μὲ πιάσῃ τὸ μπουρίνι.

(Αὐτὸς πηγαινοέρχεται μὲ τὰ χεῖρα στὴ μέση. Σκοντάφτει στὸ καθίσμα, τὸ ἀρπάζει, τὸ πάει μουρμουρίζοντας στὸ προσκήνιον καὶ κάθεται καβάλα πάντα ἀμύλητος.)

ΑΥΤΟΣ. Λοιπόν... εἰς' εὐχαριστημένην;

ΑΥΤΗ. Γιὰ ποῦ πράγμα;

ΑΥΤΟΣ. Μὲ καταλαβαίνεις πολὺ καλά, ὥστε περὶ τῆς ἐρώτησιν.

ΑΥΤΗ. "Ἄ ξέρω, ξέρω τί θὰ μοῦ πῇς."

ΑΥΤΟΣ. "Ἐτσι αἰ;

ΑΥΤΗ (καθισμένη). Καὶ βέβαια τὸ ξέρω... Σὲ λυγὰ καὶ μοῦ πῇς πῶς φρόνηκα στὸ χορὸ πολὺ ἄσχημα. "Ἐπειτα θὰ μὲ πῇς ζωτόβολο, καὶ ὕστερὰ καὶ θὰ σπᾷσῃς. Τὴν ἔχω μάθει ἀπ' ἔξω τὴν τακτικὴν σου, καὶ γιὰ νὰ μὴν κοπιᾷσῃς... (πάει στὴ

θεομάστρα πέρνει ἕνα βάζο καὶ τὸ βάζει κοντὰ του). Ὅριστε... ἔτοιμο τὸ βάζο γιὰ σπᾶσιμο... Τὸ εἶχε ξαναπατάξῃ τὴν ἄλλη φορὰ μὰ δὲν ἔσπασε. Κότταξε τώρα νὰ τὸ σπᾷσῃς σύμφωνα μὲ τὴν τακτικὴν σου.

ΑΥΤΟΣ. (μανιώδης τὸ πετάει στὴ γωνιά).

ΑΥΤΗ. Μπᾶ!.. Σήμεια βλέπω ἀρχίζεις ἀπὸ τὸ τέλος. Τόσο τὸ καλλίτερον... Ὡς γλυτώσωμε ἀπὸ τὴν μονοτονίαν τοῦ προγράμματος...

ΑΥΤΟΣ (τινάζει τὸν θρόνον ξαφνικά). Αἰ! φτάνει! Μὴ μ' ἀναγκάσῃς νὰ γίνω ἔξω φρενῶν. (Σιγῇ). Ἀρκετὰ ἐξετέθης στὸ χορὸ...

ΑΥΤΗ (ἰδίᾳ). Κτῆνος! Τώρα θὰ σὺ δείξω ἔγω...

ΑΥΤΟΣ. (μέσα στὰ δόντια του). Ζωντόβολο!

ΑΥΤΗ (ἰδίᾳ). Μέρους δεύτερον τοῦ προγράμματος.

ΑΥΤΟΣ. Φέρεθῃς σὲν...

ΑΥΤΗ. Παληογοναίκα... Μέρους τρίτο.

ΑΥΤΟΣ. Μάλιστα... Τόλμησε νὰ μοῦ πῇς πῶς δὲν εἶνε ἀλήθεια πῶς δὲν ἔγινες ρεζίλι.

ΑΥΤΗ. Μάλιστα.

ΑΥΤΟΣ. Ἐξετέλεσες τὸ τίμιον ὄνμα μου.

ΑΥΤΗ. Ἐγὼ ἂν ἤμουν στὴ θέσιν σου θάκνα καταγυγίλι.

ΑΥΤΟΣ. Φέρεθῃς μὲ τὸν ἐλεεινότερον τρόπο.

ΑΥΤΗ. Πολὺ σωστά... "Ἐχεις δίκαιον."

ΑΥΤΟΣ. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ μ' ἔναν στρατιωτὴν. Τώρα ἀρχίζω νὰ σοῦ γουστάρῃ τὸ κόκκινο πανταλόν... Λαμπρά. Θωμάσια!

ΑΥΤΗ (ὀρθὴ μπρὸς τὴν θεομάστρα). Ἐν πρῶτῃ δὲν εἶνε στρατιωτικῆς... Εἶνε ἀξιωματικῆς...

ΑΥΤΟΣ. Εἶνε εἰς βλάκας ποῦ δὲν ἔχει ἵκανα ἀπὸ τοὺς τρόπους τοῦ φέρεσθαι. Σοῦ ἔκανε κόρι σκανδαλωδέστατα καὶ ἀναιδέστατα.

ΑΥΤΗ. Κόρι ἄλλο!

ΑΥΤΟΣ. Λές φέμματα!

ΑΥΤΗ. Ὁραία ἀνατροπὴ!

ΑΥΤΟΣ. Ψέμματα!

ΑΥΤΗ. (πειραγμένη). Κι' ἂν μούκανε κορσὸ, ὅπως λές, ἐκεῖνο τὸ κόρτε εἶν' ἐκεῖνο ποῦ ἐπιτρέπεται νὰ κάνῃ ἕνας ἄνθρωπος τοῦ κόσμου σὲ μιὰ τίμια γυναικί... Ποῦ βλέπεις τὸ κακό!.. Ποῦ;

ΑΥΤΟΣ. "Ὀχι δέ..."

ΑΥΤΗ. "Ἐπειτα ἐγὼ σοῦ τὴν σύστησα... Ἐὼ ἀντὶ νὰ τὸ πῇς τὰ παρόπονά σου, κόντεφες νὰ σπᾷσῃς τὴ μέση σου ἀπὸ τὴν ὑποκρίσει... Λογαγέ μου ἀπὸ δῶ, Λογαγέ μου ἀπὸ 'κεῖ. Ἀκατενοῦσι-σμένους, λογαγέ μου, γ' ἂν τὴν τιμὴ τῆς γνωριμίας σου. Σὲ βεβαίω ὅτι εἶχες γίνεαι γελῶς μὲ τὴν ὑπερβολικὴν φιλοφρονήσιν σου. (πάει πρὸς τὸ δι-θάνι).

ΑΥΤΟΣ. Ἐγὼ...

ΑΥΤΗ. Καὶ γιατί ἔλα αὐτὰ; Γιατί κομπλιμέντα τὴ στιγμὴν ποῦ εἶχες γίνεαι πρᾶσιος ἀπὸ τὸ κακό σου; Γιατί δὲν πολυμύσεις νὰ κάνῃς τὸ παραμικρό.

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ Α' & Β' ΤΑΞΕΩΣ

Από της σκηνής του Εθνικού Θεάτρου εδόθησαν ενόψει των πολιτηδόντων και έκλεκτων κοινού αι εξετάσεις των δύο τάξεων της Επαγγελματικής Σχολής Θεάτρου.

Υπό των μαθητών της πρώτης τάξεως εξέτελεσαν ποιήματα, μονόλογι, σκηναι και κομωδίαι μονοπρακτικοί, κατά διδασκαλίαν των καθηγητών κ. κ. Αθ. Μαρτίνου και Β. Ρέτα.

Οι της δευτέρας τάξεως ενεφανίσθησαν εις τα έργα «Τοις μάσκες», «Θάλασσα», «Πρόφασιν», «Κομωδία και «Νεκροτική περιπέτεια», φράσαι και εις τὸ δράμα «Αρχαϊσθουρογός» κατά διδασκαλίαν των καθηγητῶν κ. κ. Π. Καλογερίκου και Ν. Παπαγεωργίου.

Κατὰ γενικὴν ὁμοθυμῶν αι εξετάσεις φησὶσαν λίαν ἐπιτυχέως, ἡ δ' ἐπίδοσις τῶν μαθητῶν και μαθητριῶν ἐκρίθη ὡς πολλὰ ἐπισημνή.

Ἐντὺς ὁλίγων ἡμερῶν θ' ἰακυνθοῦν τὰ ποτελόμενα τῶν αὐτῶν ἀποσπασμάτων, δὲν και τὰ πτυχικά.

ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ ΜΑΣ

ΓΙΑΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΡΙΣΙΣ ;

Πρὶν ἐξηγήσωμε τὰ αἰτία τῆς κρίσεως ποὺ μαστίζει τὰ θέατρα, σκόπιμο κρίνομε νὰ ὑποβάλωμε τὸ ἀνωτέρω ἐρώτημα πρὸς ὅλους ἐκείνους ποὺ ἔχουν νὰ μᾶς πουν κάτι θετικό με λίγα λόγια.

Ἔτσι νομίζομε πῶς θὰ κατορθωθῇ νὰ γίνῃ μιὰ καλὴ διάγνωση καὶ θὰ προταθῶν τὰ μέτρα ποὺ πρέπει νὰ ληφθῶν γιὰ νὰ μετριασθῇ τὸ κακό, ἂν, ἐννοεῖται, θελήσουν νὰ ὑποβληθῶν στήν ἐπιβαλλομένην ἐκ τῶν πραγμάτων θεραπείαν, ὅσοι ἔχουν προσβληθῇ ἀπ' αὐτὴ τὴ γάγγραινα.

Περιμένομεν ἀπαντήσεις σύντομες καὶ περικτικές, βασισμένες στὰ πράγματα, κ' ὕστερο θὰ προβοῦμε στὸ συμπέρασμα, ὅπου ἀνάγκη πᾶσα νὰ εἰπωμεν τὰ σῶκα σῶκα καὶ τὴ σκάφη σκάφη.

Ὅσοι τυχόν ἔχουν λόγους νὰ μὴ φανερῶσιν τὰ ὄντομά τους, ἂς ὑπογράψουν με ψευδώνυμο, φτάνει ἡ ἀπάντησις των νὰ περιορίζεται εἰς τὰ πράγματα καὶ νὰ εἴνε ἔξω ἀπὸ κάθε προσωπικὴν ἐμπόθεσιαν.

ΑΩΤΗ Πῶς, Πῶς!

ΑΥΤΟΣ Ἐ, λοιπόν, φτάνει νὰ μάθω τὴ διεύθυνσιν τοῦ καὶ θὰ πάω νὰ τοῦ δείξω ἀμέσως πῶς με λένε ἐμένα.

ΑΥΤΗ Ὡστε ἂν σοὺ δώσουν τὴ διεύθυνσιν τοῦ, θὰ πᾶς νὰ τὸν χαστουκίσῃς ἀμέσως;

ΑΥΤΟΣ Ἀὐτὴ τὴ σκηνή.

ΑΥΤΗ Τὴ θέλεις;

ΑΥΤΟΣ Τὴ πράγμα;

ΑΥΤΗ Τὴ διεύθυνσιν τοῦ

ΑΥΤΟΣ Καὶ μ' ἐρωτᾷς; Τὴν ἔχεις;

ΑΥΤΗ (μὲ ἐξασπασμὴν πηδώντας κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς πέρνει τὸ καρνέ τῆς καὶ ξεφυλλίζει γοργά) Ναι... ναι... τὴν ἔχω καὶ θὰ σοὺ τὴν δώσω γιὰ νὰ ἰδῷ ἐπὶ τέλους τί θὰ κάμῃς. Ὅριστε... πάρτην. Καὶ τώρα ποὺ ξέρεις ποὺ θὰ τὸν θρῆς, πήγαινε νὰ τοῦ σπᾶς τὰ πλευρά.

ΑΥΤΟΣ (τρομαχτός) Τὴν κάρτα τοῦ! Τὴν κάρτα τοῦ. Ἐγὼ νὰ καταδεχθῶ νὰ πάρω τὴν κάρτα ἐνὸς παλαιανθρώπου, ἐνὸς ἀναδεδαστάου, ποὺ εἶχε τὸ θράσος νὰ δώσῃ τὴ διεύθυνσιν τοῦ σὲ μιὰ γυναῖκα παντρεμένη! Ὅριστε τί τὴν κάνω ἐγὼ τὴν κάρτα τοῦ... κομμετί!

ΑΥΤΗ Ὁρ! Βαρύθηκα παῖς νὰ σ' ἀκούω...

ΑΥΤΟΣ Ἄ! ἔτσι εἶνε; (τρέχει καὶ ξαναφέρει τὸ πάλτι τοῦ καὶ τὸ καπέλλο τοῦ). Τί διαβολο ἔκαμα αὐτὴ τὴν κάρτα;

ΑΥΤΗ Ὁδὸς Ταυμποῦ 17.

ΑΥΤΟΣ (κάνει πῶς δὲν ἀνοῦσε τίποτε) Ναι, πάρη καὶ νὰ σηκώσῃ. Τὴν ἔχασα. Μονάχα σ' ἐμένα συμβαίνουν αὐτὲς ἡ ἀτυχίες.

ΑΥΤΗ Ὁδὸς Ταυμποῦ 17.

ΑΥΤΟΣ (τὸ ἴδιο) Ὅριστε... Πῶς σοὺ φαίνεται... Ἀντίξῃς ἡ γῆ καὶ τὴν κατάντια.

ΑΥΤΗ Ὁδὸς

ΑΥΤΟΣ Τί εἶνε πάλι αὐτὸ τὸ ὁδὸς Ταυμποῦ 17;...

Ἔ; Γιατί μοὺ τὸ λὲς καὶ τὸ ξαναλές; Ἔ; (ἐνῶς πανωφόρι καὶ καπέλλο με φέρε) Καὶ τί τρόπος εἶν' αὐτὸς νὰ φωνάξῃς ἐστὶ δυνατόν καὶ νὰ με διακόπτης;

ΑΥΤΗ Θέλω νὰ πῶ πῶς αὐτὸς ὁ κύριος...

ΑΥΤΟΣ (τὴν πλησιάζει ὀρμητικὰ) Γιάτί γυρεύεις μὲ τρόπον ἢ ἀλλάξῃς ὀμνία; Ἔ;

ΑΥΤΗ (κατάπληκτη) Ἐγώ;

ΑΥΤΟΣ Ἄ! δὲν σε συμφέρει... Δὲν συμφέρει στήν κυρία.

ΑΥΤΗ Σ' ἐμένα;

ΑΥΤΟΣ Μάλιστα... μὰ δὲν περνᾷς σ' ἐμένο αὐτὰ τὰ κόλπα.

ΑΥΤΗ (μ' ἐκνευρισμὸν) Αἱ μὰ δὲν ὑποφέρεται πειά.

ΑΥΤΟΣ Μάλιστα. Δὲν ὑποφέρεται πειά αὐτὴ ἡ ζωή. Καὶ ξέρω ἐγὼ ποῖα εἶνε ἡ ἀφορμή.

ΑΥΤΗ Ποῖα εἶνε; Πές την.

ΑΥΤΟΣ Ἡ μητέρα σου.

ΑΥΤΗ Καὶ τί ἔχει νὰ κάνῃ ἡ μαμά μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα;

ΑΥΤΟΣ Τὸ ξέρω ἐγὼ τί ἔχει νὰ κάνῃ καὶ μὴ ποὺ τὸ ξέρω ἐγὼ εἶν' ἀρκετό. Ἀς πάρῃ τὰ μὲς

ΘΕΡΙΝΗ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΣΚΗΝΗ

ΑΛΑΜΠΡΑ.— Ὁ θίασὸς τοῦ κ. Β. Ἀργυροπούλου μετὰ τὴν ἀστυρίαν «Ἀθήνα μου τὰ κάλλη σου» ἀναβίβασε «Τὸν βασιλέα τοῦ φοντ-μπὼλ» φάσαν ἐπιτυχῶς παίζομένην ὑπὸ τῶν μετεχόντων ἡθοποιῶν.

ΔΙΟΝΥΣΙΑ.— Ὁ θίασὸς τοῦ κ. Ἀμυρᾶ συνεχίζει τὰς παραστάσεις τοῦ ἔργου τοῦ Μαρὸ «Μετὰ τὸ γάμο». Ὑπὸ μελέτην νῦν ἐκλεκτὰ ἔργα.

ΙΝΤΕΑΛ.— Σειρὰ ἐπιτυχῆς τῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ κ. Τσακαλιάνου «Σαπουνόφουσας», ἀναβίβασθῆναι με ἐξαιρετικὴν καλαισθησίαν ὑπὸ τοῦ θίασου τῶν κ. κ. Κορινθίου — Ἀρνάτωφ.

ΚΟΤΟΠΟΥΛ.— Ὁ θίασὸς τοῦ κ. Μωρᾶ ἀναβίβασε νέον ἔργον τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἐμένα δὲν μοὺ τὴ φέρνεις».

ΚΥΒΕΛΗΣ.— Ἡ ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἰκουμένη» ἐπιθεωρήσας ἐκρίθη κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν ὡς εὐφυστάτη. Παρατηρεῖται ἐξαιρετικὴ συρροὴ κοινῶν.

ΜΟΝΤΙΑΛ.— Συνεχίζονται με μεγάλην ἐπιτυχίαν αἱ παραστάσεις τῆς ὑπερέτας «Ἀντίο Μίμ», ἡ ὁποία παίζεται με πραγματικὸν ὑπὸ τὸν θίασον τοῦ κ. Π. Οἰκονόμου, ὅπου τυμπάται ἡ συμπαιχὴ καλλιτέχνης Ζεῶ Νταλμάς.

ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΥ.— Ἡ «Χαλιμὰ» τῶν κ. κ. Σακελλαρίδου - Ποταμιάνου σημειώνει μοναδικὰς πένινες. Ὁ κ. Παπαγιάννου ὡς Ἀλῆ - Μουσακῆς κυριολεκτικῶς ἀμύλητος.

ΚΩΣΤΑΚΗ.— Μ' ἐξαιρετικὴν συρροὴν συνεχίζονται αἱ παραστάσεις τοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ἡλ. Βεργόπουλου θίασου, ὁ ὁποῖος καθ' ἡ φαίνεται θὰ περάσῃ ἕνα ἀλησμόνητο καλοκαίρι εἰς τὸ θεατρικὸν θέατρο.

ΛΑΟΥ.— Τὸ περίφημον «Ἀλάν» δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πρόγραμμα, ἀφοῦ κατέστη προσφιλὲς εἰς τὸ κοινόν, καὶ παίζεται μ' ἐξαιρετικὸν κέφι ἀπ' ὅλων τῶν θίασων.

ΒΟΤΑΝΙΚΟΥ.— Ὁ θίασὸς τοῦ κ. Ἀνέστη Δόξα συνεχίζει ὑπὸ τοῖς καλλιτέροις αἰωνοῖς τὰς παραστάσεις τοῦ, ἀναβιβάζων πάντοτε ἐκλεκτὰ ἔργα.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ.— Ὁ θίασὸς τῶν Νέων ἀρτίως καταρτισμένος καὶ φιλοτίμως ἐργαζόμενος παρουσιάζει ἐκλεκτὰ ἔργα, ἐκθύμως διὰ τοῦτο ὑποστηρίζομενος.

ΡΕΚΟΡ.— Ὁ κατὰ τὸ τέμα «Ἀγρυπνῶν ἐργαζόμενος» θίασος με πρωταγωνιστήσαν τὴν κ. Νίτσαν Ράλλη κατέκτησε τὴν ἀμέριστον συμπάθειαν τῆς μεγάλης συναίχης, ἡ ὁποία πλημμυρίζει κατὰ βράδυ τὸ θεατρικὸν θέατρο.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ - ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗΣ

ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΑΡΧΑΙΩΝ

ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΕΡΓΩΝ

Πληροφορία ὁδὸς Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου 14 παρὰ τὴν Δεξαμενὴν.

Καθ' ἐκάστην 10—1 καὶ 4—7

Συνεννόησις καὶ δι' ἐπιστολῆς

Εἰδικὴ προπαρασκευὴ τῶν ἐπιθυμούντων νὰ λάβουν μέρος εἰς κινηματογραφικὰς ταινίας.

Τίποσις «ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ»

Τμήμα Λινοτυπίας

τρά της νὰ ρθῇ καὶ βλέπει πῶς τὴν πετᾷ ἔξω με τῆς κλωτῆς.

ΑΥΤΗ Τὴ μαμά... (ἀρχίζει τὰ κλάμματα)

ΑΥΤΟΣ Μάλιστα. Τὴ μαμά. Καὶ σὲνα σοὶ ἀπαγορεύω νὰ πατήσῃς τὸ πόδι σου σπινθὲς τῆς ἄλλοιως... ἄλλοιως... θάχῃς νὰ κάνῃς μαζὶ μου (αὐτὴ κλαίει με λυγμούς καὶ κρᾶδε τὸ πρόσωπο στὸ μαξιλάρι. Αὐτὸς θηματίζει ἐξήλλος).

Τὰ ἴδια καὶ με τὴν ὑπηρετρία... οὔτε φαί τῆς προκοπῆς, οὔτε ὑπηρεσία. Θὰ τῆς δώσω τὰ παπούτσι στὸ χέρι καὶ τώρα μάλιστα. Ἀμ' ἡ γάτα—ἐκείνη ἡ βρωμιόγkata ποὺ πάει διαρκῶς καὶ τὸ κάνει στὸ διάδρομο ἐκεῖ ποὺ βάχῃς τις ὑμπέρλες. Τώρα θὰ ἰδῇ καὶ αὐτὴ... Θὰ τὴν πιάσω ἀπὸ τὴν οὐρά, θὰ τὴν φέρω δυὸ δόλτες... νὰ εἶται... καὶ θὰ τὴν πετάξω στὸ δρόμο ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ θὰ ἰδοῦμε καὶ θὰ σταθῇ στὰ πόδια της.

(Φωνάζει πολὺ) Μάλιστα... Μάλιστα... ἔλε πρέπει ν' ἀλλάξουν ἐδῶ μέσα... ἡ μαμά, ἡ κόρη ἡ ὑπηρετρία, ἡ γάτα, ὅλα... Θὰ σᾶς κάνω ὅλα νὰ χορεύετε στὸ ταψί. Ἀμ' τί θαρρεῖς; Ἐ; Τὸ καλὸ ἦταν νὰ μὴν πάρω φωτιά... γιατί τώρα θὰ τὰ κάνω βάλασσα... (ἀρχίζει νὰ χτυπάει με τὴν παστούρι τοῦ τὰ ἐπιπλα) γιατί ἐγὼ δὲν φέξω... εἰκα δὲν τὸ φοβάμαι τὸ ξύλο...

(καὶ δὲς τὸν χαλάει ἀπὸ μπαστονιῆς στὰ ἐπιπλα, ἐνῶ ἡ κυρία σὲ κάθε μπαστονιά ἀναπνέει ἐντρομή καὶ κλαυμένη).

ΑΥΛΑΙΑ

ΑΥΛΑΙΑ

=ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ=

ΚΩΝ(ΠΟΛΙΣ).— Ὁ θίασὸς Ντάουλ—Μπενταὶ ἐπανήλθεν ἐκ Σαβόνης ὅπου ἔδωκε σερῶν 14 παραστάσεις, θερμότατα ὑποστηρικθεῖς παρὰ τῶν κατοίκων τῆς Σαβόνης, ἀλλὰ καὶ τῆς Μαγνησίας καὶ τοῦ Νεζλῆ. Οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ θίασου εἶνε κατανοητοί διὰ τὴν ὑποχρῆν, μολοντὶ ἡραγκάσθησαν νὰ παίζου ὑπὸ συνθήκας δυσμενέας λόγῳ ἐλλείψεως θεάτρων καταλλήλων καὶ τοῦ ἀναγκαιῶντος σκηνικοῦ διακόσμου.

ὑπερῆρσαν ἡ παράστασις τοῦ Ἀμλέτου, ὁ ὁποῖος κατὰ γενικὴν ἀπαίτησιν ἐπανελήφθη τετράκις.

Κατὰ τὴν διαθεσίαν τοῦ διακεκομένου καλλιτέχνη Ἐργογροῦλ Μουσχίν βεβὴ ὁ θίασος θὰ μεταβῇ τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον εἰς Τραπεζοῦντα καὶ Σαμψούντα διὰ περίοδον πολλῶν παραστάσεων. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ θίασος θὰ παίζῃ εἰς τὸν κήπον Ταῆμ περὶ τὰ 20 ἐκλεκτὰ ἔργα, μετὰ τῶν ὁποίων θὰ προσηυθῶν τὰ ἔργα ἐθνικῶν χαρακτήρα.

Κατ' αὐτὰς θὰ ὀρίσθῃ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ τελεσθῇ μνημόσυον διὰ τὸν ἐκλιπόντα προῶως πολὺ-κλαυστον καλλιτέχνην Μουχαβίτ βέην.

Ὁ Ἐργογροῦλ Μουσχίν βεβὴ σκέπεται νὰ μεταβῇ προσεχῶς εἰς Ἀγκυρὰν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ προσέλθῃ εἰς συνεννοήσεις με τὸν ὑπουργὸν τῆς Παιδείας διὰ ζητήματα τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου. Ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἐνίσχυσε τὸν θίασον διὰ δωρεᾶς 40 χιλιάδων λιρῶν Τουρκίας.

Ἐνε βέβαιον ὅτι θὰ ἰδρωθῇ ἐν Κων(πόλει) λίαν ποικίλως ἐργαστήριον κινηματογραφικόν. Ἐπίσης εἶνε γεγονός ὅτι τὸ Δημαρχεῖον θὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν θίασον τὸ θέατρον Μνηματῶν. Ὡτὼ ὅ-πάρχει ἐλπίς νὰ παρωθῇ ὀριστικῶς τὸ ἐθνικὸν ἔργον τοῦ θίασου, καὶ ὑπηρεσίαν τοῦ ὁποῖου εὐτυχῶς ἦδη ἀνεγνωρίσθησαν.

ΦΑΙΔΩΝ ΝΑΖΑΟΥΛΟΥ

ΕΡΓΑ ΤΕΧΝΗΣ

Εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν φεστιβαλ εἰσὶν «Ἐγὼ, ὁδὸς Ἀκαδημίας καὶ Σίνα, εἰσέχετε ὁμοιοτάτας φωτογραφίας τῶν Δελφικῶν ἐσθίων. Τὸ «Ἑλληνικὸν Θέατρον» ἐφιλοξένησεν ἤδη εἰς τὰς στήλας τὸν τῆς φωτογραφίας τοῦ κ. Σικελιανῶ καὶ σήμερον δημοσιεύει δύο ἀκόμη εἰκόνας ἐκ τῆς θανμασίας οὐραίας τῶν Δελφῶν, τῆς κορυφαίας τῶν Ὠρεινίδων δ Κούλας Πράσιναι καὶ τοῦ συνθέσαντος καὶ διδάξαντος τὸν «Πυροχόον» κ. Θάων Βελουδίου.

Ἐὰν θέλετε νὰ ἐξασφαλίσετε τὴν ὑγιειάν σας ζήτητε λεμονάδα

ΗΒΗ

ἐξαιρετικῆς ποιότητος, ἀπὸ νερό τῆς πηγῆς Ἀμαρουσίου ὅπου εὐρίσκεται καὶ τὸ ἐργοστάσιον

ΗΒΗ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΘΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΗ

ΡΗΤΟΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ & ΟΔΗΓΙΑΙ

ΔΙΑ ΠΟΛΙΤΕΥΤΑΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΑΣ

Καὶ Κάθε εἵδους ὁμιλητῆν

«Βασίλισσα τῶν καρδιῶν ἡ Εὐφράδεια»

ΕΥΡΥΠΙΔΗΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρὰ τῶν κ. κ. Ἀντιπροσώπων τοῦ Ἑσωτερικοῦ καὶ Ἐξωτερικοῦ ἔλαβον τὴν πληροφορίαν ὅτι ἀνεβιβάσθησαν ἐπὶ σκηνῆς καὶ ὑπὸ τὰς καλλιτέρας εἰσπρακτικὰς περιστάσεις διέφοροι μεταφράσεις μου εὐρεσόμεναι εἰς χεῖρας ἡθοποιῶν εἴτε τῇ θελήσει μου εἴτε... ἐξ ἀντιγραψῆς.

Ἐπειδὴ μέχρι σήμερον δὲν ἔλαβον ἐκ μέσων τῶν χρησιμοποιομένων τὰς μεταφράσεις μου θίασων οὔτε ἂ π λ ὀ γ ρ ὶ μ μ α, εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δηλώσω ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς μόνον τῇ ἐγγράφῳ ἀδείᾳ μου θὰ ἐπιτρέπεται ἡ παράστασις τῶν μεταφράσεων μου τῶσων τῶν ὁποσδήποτε εἰς χεῖρας τῶν ἡθοποιῶν ἐδρισκομένων, ὅσων καὶ τῶν δημοσσευθεισῶν εἰς τὸ «Ἑλληνικὸν Θέατρον», ἀφοῦ διὰ τὰς τελευταίας οὔτε εἰς τὸ Σωματεῖον, ὡς εἶχα δηλώσει, ἐστάλησαν ἔστω καὶ τὰ πλέον ἀσήμερὰ ποσούτα.

Ἀθῆναι 15 Ἰουνίου 1927.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΣ, Μηνιαῖο φιλολογικὸν περιοδικόν. Ἐκδίδεται ἀπὸ τὸ Σὺλλογον Φιλοτέχνων Βόλου. Ἐπιμελητής: Ἀριστ. Βεκιασέλης, Συνδρομὴ τὸ χρόνον 100 δραχ. Τὸ συνιστώμεν ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστὰς μας.

Η ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ, Διάλεξις τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Ὀδείου Ἀθηνῶν κ. Μ. Κουνελάκη ποὺ ἔγινε στήν αἰθουσα τοῦ Ὀδείου Ἀθηνῶν τὸν περασμένον Ἀπρίλιον, Τιμὴ δραχ. 10.

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ, Δευτεπνήμερον φιλολογικὸν περιοδικόν, Διευθυντής Γρηγ. Εὐνιπόπουλος, Ἐκδότης Κολιάρος καὶ Σία.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ, Μηνιαῖο φιλολογικὸν περιοδικόν, ἐκδιδόμενον στὸ Ἡράκλειον Κρήτης, Διευθυντής: Γιάννης Μουρέλλος. ΠΑΝΑΠΥΨΗΤΙΑ, Ἐβδομαδιαῖον περιοδικὸν γιὰ παιδιὰ, ἀφῆτους καὶ νοσήσια, Ἐκδίδεται στήν Ἀλεξανδρεία, Διευθυντής: Σ. Πάργας, Ἀρχισυντάκτης: Ν. Γρημιάδης.

ΘΘΟΝΗ, Ἐβδομαδιαῖο φιλολογικὸν περιοδικόν Ἀλεξανδρινόν, Ἱδιοκτήτης: Γ. Παπαδημητρίου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ, Μηνιαῖο φιλολογικὸν περιοδικόν, Διευθυντρία: Εὐγενία Ζωγράφου.

ΕΛΛΗΝΙΣ, Μηνιαῖον περιοδικὸν τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἑλληνίδων, Συνδομή ἔτησις 60 δε.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΝ ΒΗΜΑ, Ὁργανο τοῦ Συνδέσμου τῶν δημοδιδασκάλων, Ἀθήνα καὶ μελέτης γιὰ τὴν δημοτικὴν μας ἐκπαίδειαν γράμμενες με ὀμὴ ἐλικομένη.

ΕΡΜΗΣ, Περιοδικὸν μελέτης καὶ ἔρευνας, Διευθυντής: Α. Μαρσέλης, Ἀλεξάνδρεια, ὁδὸς Νεμῶ Ντανιὰλ 14.

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ, Μηνιαῖο περιοδικόν, Φιλοσοφία, Ἑλαστήμη, Τέχνη, Παιδεία, Διευθυντής: Α. Γληνός.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ, Μηνιαῖο περιοδικὸν τῶν Γραμμάτων καὶ Καλῶν Τεχνῶν, Θεσσαλονίκη, Διευθυντής: Κώστας Σκαλοτάς.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΡΜΑΝΝΗΣ

Συνιστάται θερμῶς ἀπὸ τὸ «Ἑλληνικὸν Θέατρον» διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἰκανότητά καὶ τὴν ἄκραν εὐσυνειδησίαν.

Κονσέρν κρέατος Κόρνφλαουρ
Σοφὲς χόρτων Φλέρ δ' ἀδόξον
Ρεζέλευρόν Φορτίνες διὰ νόρες
Ταπεράζ Τὰ ἀνὰ προϊόντα εἶνε παρὶγένετα καὶ ἡ μάχα ἐνὸς ἐγγυηται ἀπολύτως τὴν ποιότητα.

Εἰς ὅλα τὰ ἐντρίκτα ἐδωκυμπορία

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

Η "ΚΑΛΛΙΘΕΑ",
Ι. ΚΑΦΕΤΖΕΛΗ
ΕΝ ΜΥΤΙΛΗΝΗ

Νεόδμητον—εὐάερων—εὐήλιον, εὐδρισκόμενον εἰς θέσιν μαγευτικὴν, παρὰ τὰς θερμὰς πηγὰς «Θέρμης», ἀποσχετὰ πᾶσαν εὐκολίαν καὶ ἄνεσιν εἰς τοὺς κ. κ. πελάτας του.
Τὰ περισσότερα δωμάτια του—ὑπὲρ τὰ 40—εἶνε ἐφωδισμένα με ἰδιαίτερον ἐκλεκτὸν κουζίαν.